

EXCEED LIMIT ONLINE

โลกออนไลน์ไร้ขีดจำกัด

Story : LightAndDarkness

บลู เด็กหนุ่มรูปงาม

เพิ่งหัดเล่นเกมออนไลน์เหมือนวัยรุ่นคนอื่นๆ
แต่เมื่อเขาพบกับ **เซียร์** เทพสัณฐาน ทุกสิ่งก็เปลี่ยนไป

ยิ่งบลูเพิ่มความสามารถในเกมมากเท่าไร
ก็ยิ่งเผยให้เห็นตัวตนและชาติกำเนิดที่แท้จริงว่า
...เขาอาจจะไม่ใช่คนบน 'โลกนี้' จริงๆ ก็เป็นไปได้

พบกับการขับเคลื่อนกันระหว่าง **'เทพ'** และ **'มาร'**

ในโลกออนไลน์คู่ขนานที่ไม่ธรรมดา
เพราะซ่อนทับกันอยู่ถึง **ห้ามิติ!**

ประวัตินักเขียน

ถ้าถามว่า เส้นทางนักเขียนของผมเริ่มจากตรงไหน คงต้องย้อนไปในสมัยที่ภาพยนตร์เรื่อง Harry Potter ภาค 6 เพิ่งจบไปหมาดๆ ผมอยากจะรู้เรื่องภาค 7 เร็วๆ ก็เลยไปหยิบหนังสือ Harry Potter เล่ม 7 ของนำมา

ครั้งแรกที่เปิดอ่าน ผมก็ปิดลงทันทีพร้อมกับคิดว่า ตัวหนังสืออะไรเยอะเยอะ อ่านแล้วจะสนุกได้ยังไง แล้วผมก็เอาหนังสือเล่มนั้นไปวางไว้ที่ชั้นหนังสือโดยไม่คิดจะหยิบขึ้นมาอ่าน

แต่สุดท้ายก็ทนความอยากรู้ไม่ไหว เลยหยิบขึ้นมาอ่าน พออ่านหน้าแรกไปแล้ว ก็อยากอ่านหน้าที่สองต่อ แล้วก็ต่อไปเรื่อยๆ จนรู้ตัวอีกทีก็จบเล่ม ความรู้สึกนั้นผมยังจำได้เลยว่ามันสนุกกว่ามานั่งอ่านการ์ตูนแบบคอมมิกอีก

หลังจากอ่าน Harry Potter เล่มนั้นจบลง ผมก็ได้เข้าสู่เส้นทางความเป็นนักอ่านนิยาย นิยายเรื่องไหนที่สนุกๆ ผมก็ซื้อมาอ่านทั้งหมด จนเมื่อไม่มีให้ซื้อ ผมก็ได้รู้ว่าในอินเทอร์เน็ตก็มีให้อ่านเช่นกัน ผมเลยตามไปอ่านในอินเทอร์เน็ต กระทั่งทุกวันนี้เวลาส่วนใหญ่ที่ใช้อยู่บนหน้าคอมพ์ก็เป็นการนั่งอ่านนิยาย

แต่พออ่านนิยายทางอินเทอร์เน็ตแล้วก็เกิดความรู้สึกว่า ตัวละครตัวนี้
มันน่าจะเป็นแบบนี้มากกว่า ทำแบบนี้ น่าจะดีกว่า อ่านไปบางครั้งก็ขัดใจ
จนกระทั่งไปอ่านเจอข้อความที่มีคนโพสต์ไว้ว่า “ถ้าไม่พอใจก็ลองไปแต่งเอง
ดูสิ” นั่นทำให้ผมตัดสินใจทดลองแต่งนิยายเองครั้งแรก เพราะถ้าแต่งเอง
ผมอยากจะให้ไปทางไหนก็ได้ อยากจะให้ตัวละครทำอะไรก็ทำ ลองผิด
ลองถูกไปเรื่อย จนมาถึงทุกวันนี้

นามปากกา LightAndDarkness ได้มาจากตอนดูการ์ตูนเรื่อง ยูกิโ
ตัวพระเอกคนนั้นมีสองด้าน คือด้านแสงสว่างและด้านความมืดอยู่ในตัว
คนเดียว ผมเห็นว่าแสงสว่างและความมืดเวลาอยู่ด้วยกันแล้วเท่าดี ผมก็เลย
ลองตั้งนามปากกาตามนั้นไป

สุดท้ายนี้ผมขอขอบคุณเพื่อนๆ พี่ๆ น้องๆ ทุกคนที่ติดตามงานเขียน
ของผมมาจนกระทั่งเป็นรูปเล่มในวันนี้ อยากขอบคุณคนสำคัญที่สุดในชีวิต
ของผม ซึ่งให้การสนับสนุนผมมาตลอด นั่นก็คือคุณแม่ของผมซึ่งทำหน้าที่
เป็นทั้งพ่อและแม่ในเวลาเดียวกัน อยากขอบคุณ บ.ก.โป่ง ที่ให้โอกาสผมมา
เป็นนักเขียนในวันนี้ ขอขอบคุณเว็บเด็กดี และขอบคุณผู้อ่านทุกๆ ท่านที่หยิบ
หนังสือเล่มนี้ขึ้นมาอ่าน

จากใจนักเขียน

นิยายเรื่อง Exceed Limit Online นี้ ถ้าจะให้เล่าเรื่องว่าเป็นมา
อย่างไรนั้น ก็คงเล่าไม่ถูกเหมือนกัน

แต่สิ่งเดียวที่ผมบอกได้คือ นิยายเรื่องนี้แต่งขึ้นมาตามใจของผมล้วนๆ
ผมแต่งในสิ่งที่ผมชอบ นั่นคือพระเอกต้องเก่งแบบไม่มีลิมิต เก่งจนเรียกได้ว่า...
โกง ซึ่งพระเอกแบบนี้ผมอยากให้เป็นมากที่สุด เป็นตัวตนที่มีทั้งด้านดีและด้าน
ร้าย ถ้าดีก็จะดีให้ถึงที่สุด แต่ถ้าจะร้ายก็จะร้ายจนตัวโกงดูเป็นพ่อพระไปเลย

นิยายเรื่องนี้ผมเขียนแล้วรู้สึกสนุกไปกับตัวละครที่สุด บางครั้งก็
จินตนาการว่าตัวเองกลายเป็นตัวละครไป แล้วก็เริ่มพิมพ์ความรู้สึกใน
ตอนนั้นออกมา จนกลายมาเป็นเรื่องราวอย่างที่เห็นในทุกวันนี้

หากท่านหยิบหนังสือเล่มนี้ขึ้นมาแล้ว สิ่งที่ท่านจะพบเป็นอย่างแรก
หลังจากอ่านไปได้สักพักก็คือ ความเทพและความบ้าของพระเอกของเรื่อง
หากใครชอบพระเอกแบบเก่งเวอร์ๆ ละก็ ขอเชิญท่านเปิดไปหน้าต่อไปได้เลย
เพราะท่านกำลังจะพบเขาแล้ว!!!

เชิญแวะเข้าไปเยี่ยมชมตอนใหม่ๆ ของนิยายเรื่องนี้ได้ที่ <http://my.dek-d.com/pondog1234/writer/view.php?id=887392> หรือที่ <https://www.facebook.com/EL.Offline> ถ้าอยากจะถามคำถามอะไรกับผม ให้ถามในเฟซบุ๊กนะครับ ผมตอบแน่แต่อาจจะตอบช้าหน่อย

ท้ายที่สุดนี้ ผมขอฝากเรื่อง Exceed Limit Online เอาไว้ในใจของผู้่านทุกท่านด้วยนะครับ!!

LightAndDarkness

www.satapornbooks.com

1

จุดเริ่มต้น

ณ บริเวณบ้านหลังหนึ่ง ขนาดไม่ใหญ่มากนัก ชายหนุ่มวัย 18 ปี ใบหน้าหล่อเหลา ผมสีดำยาวระต้นคอ ดวงตาสีดำมีแววขี้เล่นบวกกวนโอ้ย สูงประมาณ 180 เซนติเมตร รูปร่างดูดีเป็นนายแบบได้สบาย ใส่ชุดลำลอง ด้านหลังสะพายกระเป๋าเอาไว้ กำลังยกมือไหว้ชายชราผมขาวทั้งหัวอยู่

“ฉันผมไปก่อนนะครับ คุณปู่ที่เคารพ ไว้ชาติหน้าตอนบ่ายๆ ผมจะมาหา” ชายหนุ่มกวนไปตามนิสัย ซึ่งผลตอบรับก็ดีเยี่ยม ชายชรายกเท้าขึ้นมาทันที

ผลัก! สิ่งที่เราเรียกว่าบาทาของชายชราวัยหกสิบกว่าๆ เชียดจะเข้าหลัก เจ็ดหวดเข้าใส่ใบหน้าของชายหนุ่มอย่างรวดเร็วชนิดไม่สมวัย แต่ชายหนุ่มก็ยกแขนขึ้นมากันอย่างทันทั่วที่ แถมยังจับขาบิดเล็กน้อย ชายชราจึงเกร็งขาเอาไว้ เพราะถ้าไม่เกร็งมีหวังถูกหักกระดูกแน่นอน

“พูดแบบนี้ระวังปากจะมีสี่นะหลานรัก” ชายชรายิ้มให้แล้วลดเท้าลง โดยซ่อนเท้าข้างนั้นไว้ด้านหลังแล้วลองเคาะกับพื้นก็แอบอุทานในใจ เพราะกระดูกเหมือนจะเคลื่อนไปเล็กน้อย

“ฉันผมไปจริงๆ แล้วปู่ ฟังนี้โรงเรียนจะเปิดเรียนแล้ว ดินะที่โรงเรียนนี้ แม้เป็นเจ้าของแถมเป็นผู้อำนวยการโรงเรียนด้วยไม่ฉันผมคงเข้าเรียนไม่ได้

แน่ เล่นเข้าเรียนตอน ม.6 เนี่ย” ชายหนุ่มกล่าวเสียงนึ่ง

ชายชราหัวเราะหิ “โศคดีหลานรัก มาเยี่ยมปู่บ่อยๆ แล้วกัน”

คุณปู่ที่เคารพสวมกอดหลานชาย แรงกอดนั้นทำเอาหลานชายกระดูกแทบหัก เป็นการเอาคืนที่มาหักกระดูกเขานั่นเอง

“ครับ ผมสัญญาว่าจะมาเยี่ยมปู่บ่อยๆ” หลายชายที่นำรักให้สัญญา แต่เมื่อเวลาไขว่คว้าไวด้านหลัง ในใจกลับคิดอีกแบบ “ให้ตายก็ไม่กลับมาแน่สาบานได้เลย”

“งั้นผมไปก่อนนะครับปู่” ชายหนุ่มโบกมือลาแล้วเดินออกไปเพื่อขึ้นรถเข้าเมือง

“โศคดีไอ้บูลานรัก” ชายชราเดินเข้าบ้าน แล้วปิดประตู พลงยกมือคลำข้อเท้าของตัวเองเบาๆ แล้วร้องซี้ด

“ไอ้หลานตัวแสบ เล่นชะกระดูกเกือบหลุด ดูท่าจะสอนมันมากเกินไปแฮะ” ชายชราพึมพำเบาๆ แล้วดันกระดูกให้เข้าที่ดังกร๊อบ

ทางด้านหลานชายนั้น หลังจากเดินออกมาได้ประมาณสามร้อย เมตรก็ซุ่มมือขึ้นฟ้าแล้วตะโกนลั่น

“ไชโย หลุดพ้นจากการฝึกนรกแตกของตาแก่แล้วไว้อย! ความสงบสุขของชีวิตจะมาเยือนแล้ว”

ร่างสูงตะโกนลั่นแล้วออกวิ่งทันที หลายคนคงสงสัยว่าเขาเป็นใคร ชายหนุ่มคนนี้มีชื่อว่า บลูล เป็นบุตรชายคนเดียวของนักธุรกิจใหญ่ เทวะ และลินดา มีพี่สาวที่อายุมากกว่าตัวเอง 7 ปีอยู่ 1 คน ชื่อว่า น้ำ พี่สาวอายุมากกว่าตัวเอง 2 ปีอยู่อีก 1 คนชื่อว่า ฟ้า และน้องสาวที่อายุน้อยกว่า 1 ปี ชื่อว่า เบล

บลูลนั้นถูกส่งมาอยู่กับปู่ตั้งแต่ 6 ขวบ เหตุเพราะปู่แกบอกว่าจะหาและอยากมีคนมาอยู่ด้วย พ่อกับแม่จึงจัดการส่งหลานชายสุดรักของปู่มาให้ โดยแม่จะมหาบลูลแทบทุกสัปดาห์ แต่พ่อนั้นหาเวลาวางยากมากเลยไม่ค่อยได้เจอกัน และนับตั้งแต่บลูลมาอยู่กับปู่ก็เรียกได้ว่าแทบไม่ต่างจากอยู่ในนรก เพราะปู่จับบลูลฝึกการต่อสู้แทบทุกรูปแบบ วันละหลายชั่วโมง แกมยังมีเรื่องราว

ต่างๆ อีกมากมายที่ปู่แกยันสอนให้หลายชายสุดที่รัก โดยหลานชายตัวดีพยายามหนีตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมง แต่พอออกจากบ้านมาได้สักพักก็จะพบชายชราเฝ้าอยู่ไกลๆ ต้องทำคอตกและกลับไปอยู่ด้วยต่อจนกระทั่งเวลาผ่านไปสิบสองปี บลูก็ขอตัวลากลับไปอยู่กับพ่อและแม่ โดยปล่อยชายชราไว้คนเดียว

เวลาแห่งความสุขของเขาช่วงที่อยู่ที่นี่ก็คือช่วงเวลาที่อยู่กับเพื่อนรักอีกสองคน แต่ทว่าตอนนี้ทั้งสองก็ย้ายออกไปแล้ว ทำให้เขาเริ่มเบื่อกับชีวิตที่นี่แล้วจึงขอกลับบ้านแทน

บลูวิ่งมาถึงท่ารถโดยไม่มีอาการเหนื่อยหอบเลยแม้แต่หน่อย เพราะเมื่อสมัยยังฝึกวิชาโดนให้แบกน้ำหนักตั้ง 10 กิโลกรัมออกวิ่ง 5 กิโลเมตรทุกวัน เพราะฉะนั้นการวิ่งแค่นี้สำหรับเขาถือว่าสบายมาก

เมื่อซื้อตั๋วและขึ้นรถไปแล้ว บลูก็หลับทันทีโดยไม่สนใจคนรอบข้างสักนิด

เขาเผลอหลับไปจนถึงที่หมาย ผู้คนทยอยลงจากรถ บลูก็ค่อยๆ ลืมตาขึ้นและเดินลงจากรถอย่างงัวเงียแล้วหยิบโทรศัพท์ออกมาโทร. ไม่นานก็มีคนรับสาย เขาเอ่ยทักทายทันที

“ไ้พี มารับหน่อยผมอยู่ท่ารถแล้ว”

“จ๋า รอสักครู่เดี๋ยวพีไปรับ” เสียงหวานๆ ตอบกลับมาและวางสายไป

บลูซื้อขนมมากินเล่นระหว่างรอ ขณะที่นั่งกินขนมซิลลี่ อยู่那儿 สายตาของสาว ๆ หลายคนก็มองมาที่บลู เพราะหน้าตาที่หล่อกว่าดาราและรูปร่างที่ดีกว่านายแบบ ขนาดทำให้สาว ๆ หลงทันที บลูที่กำลังกินขนมอย่างเพลิดเพลินนั้นก็เหลือบมองไปรอบๆ และคิดในใจ

‘ชะอู้ย! งานเข้าแล้วไง เกือบบรรยายกาศแบบนี้ที่สุดเลยว้ย’

ถึงบลูจะเป็นคนชอบเล่นกับสาว ๆ แต่ก็เลือกหน้าตาดี ๆ ไว้ก่อน แต่พวกที่อยู่แถวๆ ท่ารถนั้นบอกได้เลยว่า รับไม่ได้!

แล้วสวรรค์ก็รีบส่งคนมาช่วยคนดี เพราะทันทีที่สาวรายแรกทำท่าจะเข้ามาทักทายบลู รถเมอร์เซเดสเบนซ์สีดำก็ขับเข้ามาจอดตรงหน้าบลู

ชายหนุ่มยิ้มกว้างเปิดประตูเข้าไปและปิดประตูอย่างรวดเร็ว จากนั้นรถก็แล่นออกไปทันที เขาถอนหายใจอย่างโล่งอกแล้วโยนกระเป๋าไว้เบาะด้านหลังรถ

“โชคดีนะที่พี่มาทันพอดี ไม่งั้นผมงานเข้าแน่” บลูหันไปบอกพี่สาวตนเอง

ผู้เป็นพี่เล็กคิ้วขึ้น “หมายความว่าไง หือ”

ฟ้าเป็นสาวสวยอายุ 20 ปี ผมสีน้ำตาลแดงยาวประบ่า ใบหน้าได้รูป ดวงตาสีดำเหมือนบลู ผิวขาว รูปร่างดีชนิดนางแบบยังอาย ตามกลับอย่างสงสัย

“ก็พวกสาวๆ ที่ทำรณรงค์ จ้างผมชนิดที่ว่าถ้ากลืนผมได้คงกลืนไปแล้วละ” บลูทำท่าซนลูก

ฟ้าหัวเราะ “ก็เราหล่อขนาดนี้ สาวๆ ไม่มองก็แปลกละ”

คำพูดของฟ้าเรียกสีหน้าเปื้อนโลกของบลูออกมาทันที เพราะต่อหน้าคนในครอบครัวเขาจะเก็บนิสัยชอบเล่นกับสาวๆ ของตัวเองเป็นอยู่ที่ดี ทำให้ทุกคนพากันคิดว่าเขาเป็นพวกกลัวสาวๆ มากกว่า

หลังจากนั้นไม่นานบลูก็กลับมาถึงบ้าน ซึ่งถือว่าหลังไมใหญ่มากนักสำหรับคนฐานะอย่างพวกเขา มีสวนอยู่รอบๆ บ้านและมียามเฝ้าหน้าประตูรั้วด้วย ฟ้าปล่อยให้บลูลงที่หน้าประตูบ้าน ส่วนตัวเองก็ขับรถไปจอด

บลูเดินเข้าไปในบ้านก็พบหญิงวัยกลางคนนั่งอยู่ ข้างๆ มีเด็กสาวที่เด็กกว่าตนเล็กน้อยนั่งอยู่ด้วย เขารีบยกมือไหว้ทันที

“สวัสดิ์ครับแม่ ไม่เจอกันนานคิดถึงจังเลย” บลูเดินเข้าไปกอดและหอมแก้มแม่

“ไม่เจอกันนานอะไรจ๊ะ พ่อตัวดี อาทิตย์ที่แล้วแม่เพิ่งจะไปหาเราเองนี่” คุณแม่ที่น่ารักลูบทะลุกลายเบาๆ สองแม่ลูกนั่งคุยกันไปเรื่อยจนเด็กสาวที่นั่งอยู่ด้วยแทรกขึ้น

“พี่ชาย จะไม่ทักน้องสาวที่น่ารักคนนี้หน่อยเหรอ” เด็กสาวถามเสียงใส

“อ้าว! อยู่ด้วยเหร่อยายตัวแสบ พี่ไม่ยกเห็น” บลูแกลังกวนเด็กสาว ก็คือ เบล น้องสาวแท้ๆ ของตน

“อยู่ก่อนพี่จะมาอีก นี่พี่แกลังกวนหนูอีกแล้วเหรอ ระวังเถอะชอบกวนคนอื่นมากๆ จะหาแฟนไม่ได้” เด็กสาวพูดจบ มือของพี่ชายทั้งสองข้างก็คว้าแก้มนุ่มๆ และออกแรงตึงเบาๆ เป็นเชิงหยอกล้อ

“กลัว่าพี่หาแฟนไม่ได้เหรอ พี่แค่นี้ก็เจอหาเป็นตัวเป็นตนเท่านั้นเอง ยายตัวยุ่ง นี่เนาะๆๆ”

ว่าแล้วก็แกลังตึงแก้มน้องสาวหลายๆ ครั้ง จนเด็กสาวร้องออกมา

“ยอมแพ้แล้วๆ ปล่อยหนูนะ”

เบลตีมือพี่ชายให้ปล่อย ซึ่งเจ้าตัวก็ยิ้มกวนประสาทแล้วปล่อยมือออก น้องสาวตัวดีก็เดินไปที่บันไดแล้วแลบลิ้นปลิ้นตาล้อเลียนพี่ชาย

“แบ่ว์ พี่จอมกวนให้ตายก็หาแฟนไม่ได้”

พูดจบก็หนีขึ้นห้องไป ทิ้งให้พี่ชายที่โดนแฉงเด็นเร่าๆ ส่วนคุณแม่ก็นั่งหัวเราะอย่างสนุกสนานกับการล้อเล่นกันของพี่น้อง

บลูปรับอารมณ์ให้เย็นลงแล้วคุยกับแม่ต่อเรื่องข้าวของที่จะใช้ในโรงเรียน ซึ่งแม่ก็เตรียมเอาไว้ให้เรียบร้อยแล้ว หลังจากคุยกับแม่อยู่พักหนึ่ง เขาก็ขอตัวขึ้นห้องไป

บลูเดินขึ้นไปถึงห้องแล้วก็หยิบหนังสือเรียนที่มีโจทย์ต่างๆ หลายวิชาออกมาดูเล่นๆ และลงมือทำแก้เปื้อ ซึ่งการทำโจทย์ทั้งหมดนี้เขาแทบจะไม่ต้องเสียเวลาคิดเลยสักข้อ

เช้าวันต่อมา

บลูตื่นแต่เช้าตามความเคยชิน แล้วก็อาบน้ำแต่งตัวด้วยชุดนักเรียนซึ่งเป็นเสื้อเชิ้ตสีขาวและกางเกงขาวาวสีดำ ที่กระเป๋าสีดำมีสัญลักษณ์ของโรงเรียน

เขาเดินลงมาที่ห้องอาหารและเริ่มทำอาหารอย่างเคยชิน เนื่องจากตอนอยู่กับปู่โดนใช้ให้ทำอาหารตลอด

ลักพักฟ้ากับเบลก็เดินลงมา ทั้งคู่เรียนอยู่ที่เดียวกับบลู เพราะโรงเรียนของบลูนั้นเป็นโรงเรียนเอกชนนานาชาติที่เปิดสอนตั้งแต่มัธยมจนถึงปริญญาเอก เป็นโรงเรียนที่กว้างมากและแต่ละแผนกก็ห่างกันไม่มากนัก ชุดของฟ้ากับเบลนั้นเป็นเสื้อเชิ้ตสีขาวกับกระโปรงสั้นเนื้อเข้าสีดำ มีส่วนต่างกันแค่เบลนั้นมีเนกไท ส่วนฟ้านั้นไม่มี

เมื่อสองสาวลงมาถึงก็ได้กลิ่นหอมของอาหารเข้าจึงรีบมองหาต้นตอของกลิ่นนั้น จนเห็นเด็กหนุ่มคนเดียวในบ้านอยู่ในชุดผ้ากันเปื้อนลายหมีน้อยก็ผลอยิ้มออกมา แต่เมื่อถูกเด็กหนุ่มจ้องใส่ด้วยแววตาไม่ค่อยพอใจ คนที่อายุมากที่สุดก็รีบเปลี่ยนเรื่องทันที

“หอมจังเลย อ้าว! น้องรัก ทำกับข้าวเป็นด้วยหรอเนี่ย”

แม้จะรู้ว่าเป็นการถเปลี่ยนเรื่อง แต่เขาก็ไม่ได้คิดมากเท่าไรนักจึงยกไหล่และตอบไปตามตรง “ก็เป็นนิดหน่อย แล้วนี่แม่ยังไม่ลงมาอีกหรอพี่เดียวกันก็ไปทำงานสายหรอ”

บลูถามพลางยกอาหารที่ทำเสร็จแล้วมาวางที่โต๊ะ ก่อนจะตักข้าวให้ทั้งสองคน

“เมื่อออกไปแล้วมั้ง ปกติแม่จะออกไปทำงานก่อนพี่ลงมาครึ่งชั่วโมงงาน ผอ. ก็เยอะแบบนี้แหละ”

ฟ้าตอบแบบขอไปที บลูพยักหน้าเป็นเชิงรับรู้ แล้วทั้งสามก็กินอาหารหาร่วมกัน

เมื่อมาถึงโรงเรียนบลูก็พบว่ามันกว้างกว่าที่เขาคิดไว้มาก ฟ้าขับรถมาส่งบลูกับเบลที่แผนกมัธยมปลายและบอกบลูว่า

“บลู เดี่ยวเราไปหาอาจารย์ที่ปรึกษาที่ห้องพักอาจารย์ก่อนนะ”

“ครับบบ” บลูรับคำสั่งๆ

บลูเดินเข้าไปในตึกเรียนตามลำพัง เพราะเบลนั้นแยกไปหาเพื่อนตั้งแต่มาถึงแล้ว ระหว่างทางมีนักเรียนหลายคนมองมาที่เขา มีทั้งสายตาวานที่เฝ้ามองพวกเขาผู้หญิงที่เห็นคนหน้าตาดี และสายตาดิจจาสุดๆ ของพวกผู้ชายที่เห็นคนหน้าตาดีกว่า เขาทำเป็นไม่สนใจกับสายตาพวกนั้น ไม่นานก็หาห้องพัก

อาจารย์เจอ บลูสอบถามถึงอาจารย์ที่ปรึกษาของตนเอง พบว่าเป็นหญิงวัยกลางคนที่อายุน่าจะเลขสี่ไม่นาน สีหน้าดูใจดี รูปร่างเจ้าเนื้อนิดๆ

“น้องบลูใช่ไหมคะ” อาจารย์ที่ปรึกษาเอ่ยปากถาม

“ครับ” บลูขานรับสั้นๆ

“อาจารย์ดูคะแนนตอนสอบของเธอแล้วนะ สูดยอดมากเลย คะแนนเต็มทุกวิชา แบบนี้ ผอ. ต้องภูมิใจในตัวเธอมากแน่ๆ อ้อ! ส่วนห้องเรียนเธอได้อยู่ห้อง A นะ เดียวไปพร้อมอาจารย์เลยแล้วกัน”

อาจารย์ที่ปรึกษาหรือที่บลูเพิ่งจะรู้จักชื่อว่า อาจารย์เป็ด พุดด้วยน้ำเสียงรื่นหู

อาจารย์เป็ดพาบลูไปที่ห้องเรียน A ซึ่งอาจารย์ประจำชั้นก็คืออาจารย์เป็ดนั่นเอง เมื่อมาถึงห้อง อาจารย์เป็ดก็ให้บลูแนะนำตัวหน้าชั้นเรียน เขาจึงเดินไปยืนที่หน้ากระดานและแนะนำตัวอย่างสุภาพ

“สวัสดีครับเพื่อนๆ ทุกคน ผมชื่อ บลู อายุ 18 มี่งานอดิเรกคืออ่านหนังสือ ต้องขอฝากตัวและหัวใจด้วยนะครับ”

เสียงปรบมือของเพื่อนๆ ในห้องดังขึ้นพอเป็นพิธี จนเมื่ออาจารย์เป็ดโอกาสให้นักเรียนถามคำถามกับเพื่อนใหม่ นักเรียนหญิงคนหนึ่งยกมือขึ้นถาม

“ขอถามหน่อย นายมีแฟนยังอะ”

เมื่อได้ยินคำถามบลูก็ถอนใจเบาๆ ‘เอาแล้วไง คำถามแบบนี้ไม่อยากตอบที่สุดเลย ช่วยไม่ได้แฮะ ใช้ไม้นั้นเลยแล้วกัน’

เมื่อตัดสินใจได้แล้ว บลูก็ทำเหมือนพวกผู้ชายที่ดูสุภาพเรียบร้อยก่อนจะตอบออกมา “ไม่บอกครับ ถ้าอยากรู้คงต้องสืบกันเอาเองนะครับ”

พุดจบก็ขยิบตาให้อย่างลึ้มตัว พริบตานั่นเสียงกรีดกรีดดังขึ้นจนอาจารย์เป็ดต้องกระแอมเบาๆ เสียงกรีดจึงสงบลง

“เอาละ งั้นเธอนั่งตรง...” อาจารย์เป็ดกวาดสายตาทะว่าง และชี้ไปที่ว่างข้างๆ นักเรียนหญิงคนหนึ่ง “ตรงข้างๆ เทียร์แล้วกัน เทียร์ก็ช่วยแนะนำเพื่อนใหม่หน่อยนะ”

บลูพยักหน้าแล้วเดินไปนั่งและทักทายหญิงสาวที่นั่งข้างๆ “ฝากตัวด้วยนะครับ”

“จ๊ะ ฉันชื่อ เทียร์ เป็นหัวหน้าห้อง ถ้ามีอะไรสงสัยก็ถามฉันได้เลยนะ”
เทียร์เป็นหญิงสาวผมยาวสีน้ำตาล ผิวขาว หน้าตาน่ารัก นัยน์ตาสีดำ

ไม่นานอาจารย์ก็เริ่มสอน บลูแทบจะไม่สนใจเรียนเท่าไร เพราะเอาแต่เงี่ยหูฟังนักเรียนชายสองคนที่นั่งข้างๆ กำลังคุยกันเรื่องเกมออนไลน์ชื่อดังในขณะนี้ ชื่อว่า *Exceed Limit Online* เป็นเกมออนไลน์เหมือนจริงที่ส่งสัญญาณผ่านคลื่นสมอง ทำให้สามารถโลดแล่นในนั้นได้เหมือนกับไปอยู่ในอีกโลกหนึ่ง จนถึงเวลาพักระหว่างคาบ เขาก็ถามหญิงสาวที่อยู่ข้างตัว

“นี่เทียร์ ไอ้เกม *Exceed Limit Online* เนมันสนุกขนาดนั้นเลยหรือ เห็นคนเขาคุยกันซะมันเลย”

“สนุกสิ นี่นายไม่เคยเล่นหรือ”

บลูพยักหน้ารับ “พอดีช่วงนี้ผมไม่ค่อยว่างเท่าไรเลยไม่มีเวลาไปสนใจเรื่องพวกนี้ ชื่นเอาเวลาไปเล่นเกมหมดยกไม่ได้ทำอะไรกันพอดี”

“นี่นายไม่รู้จริงๆ หรือ เกมนี้ละ 1 ชั่วโมงในโลกจริงจะเท่ากับ 3 วันในเกมเลยนะ”

เทียร์ตอบยิ้มๆ และนึกขำคนตรงหน้าที่ไม่รู้เรื่องนี้ ทั้งๆ ที่ตอนเกมนี้เปิดตัวเมื่อปีก่อน เขาก็ประกาศเรื่องพวกนี้แล้ว แถมลงหนังสือพิมพ์แทบทุกฉบับด้วย

บลูทำตาโต “จริงดิ แบบนี้ต้องไปหามาเล่นบ้างแล้ว”

เทียร์ยิ้มขำ “นี่นายรู้รีเปลา่เนี่ยว่าอาจารย์เขาสั่งการบ้านหน้าไหน”

เทียร์ถามยิ้มๆ เพราะรู้ว่าคนตรงหน้าคงไม่ตั้งใจฟังอาจารย์แน่ๆ เธอสังเกตว่าเมื่อสักครู่เหมือนเธอแต่ฟังคนอื่นจนสมาธิแทบไม่อยู่กับเนื้อกับตัว

บลูส่ายหน้าทันทีโดยไม่เสียเวลาคิดแม้แต่บ่อย การบ้านอะไร ใครจะสน

เทียร์ถอนหายใจอีกครั้งและบอกหน้าของการบ้านให้ บลูเปิดหนังสือเรียนที่อาจารย์เปิดสั่งการบ้านแล้วกะปริบตาปริบๆ ก่อนจะปิดหนังสือเรียน

ทันที เพราะหนังสือเล่มนี้เขาทำเสร็จไปเกือบครึ่งเล่มแล้ว โดยครึ่งเล่มนั้น เป็นเหมือนการบ้านของเทอมนี้ครึ่งเทอมเลยด้วย หลังจากเรียนเขาจึงเดินไป ห้างใกล้ๆ เพื่อไปซื้อเครื่องเกม

หลังจากได้เครื่องเกมมา พร้อมกับสมัครไอดีเกมเรียบร้อยแล้ว เนื่องจากบลูสมัครเป็นรายปีจึงได้รับของสมนาคุณหนึ่งชิ้นในไอดี จากนั้นก็นำนังรอฟ้า แถวๆ แผนกมหาวิทยาลัย สักพักฟ้าก็เดินลงมากับเพื่อนผู้หญิงหน้าตาดี พอสมควร ฟ้าแปลกใจเล็กน้อยที่เห็นบลูนั่งรออยู่

“อ้าว! บลูมารอนานแล้วหรอ”

“นิดหน่อย”

“งั้นเจอกันในเกมนะจ๊ะ จูน”

ระหว่างทางกลับบ้าน ฟ้ามองไปที่กระจกหลัง เห็นเครื่องที่มีลักษณะ เป็นแว่นตามีสายต่อกับหูฟัง และมีสายอินเทอร์เน็ติดกับสายชาร์จไฟ จึงถามขึ้นว่า

“นี่แวไปซื้อเครื่องเกม ELO มาหรอเนี่ย”

“พี่รู้ได้ไงอะ” บลูตอบเป็นเชิงยอมรับ

“นี่พี่ไปซื้อเกม ELO มาหรอเนี่ย” เบลแทรกขึ้นมา

“อ้อ”

“พี่กับเบลก็เล่นเหมือนกัน แถมเล่นมาตั้งแต่เกมเปิดเลยด้วย ถ้าเข้า เกมแล้วอยากให้พี่ช่วยเก็บระดับก็ติดต่อมาหาพี่หรือเบลเลยนะ ชื่อในเกมพี่ก็ ฟ้าคราม ส่วนเบลก็ เบลล่า ไม่ได้สิ ในเกมมันต้องเจอหน้ากันก่อนถึงจะเพิ่ม ชื่อเพื่อนได้ เอาไงดีละเนี่ย...”

ฟ้าเอานิ้วแตะแก้มและทำท่าคิด ซึ่งเบลก็ออกดอกทำหน้าคิดเช่นกัน เมื่อเห็นดังนั้นแล้วบลูก็ถอนหายใจออกมาก่อนที่จะพูดขึ้น

“ไม่ต้องห่วงก เดี่ยวผมเล่นเองดีกว่า ขึ้นมีคนช่วยเก็บระดับคงน่าเบื่อ ตายซัก”

“ตามใจ” สองสาวตอบพร้อมกัน

เมื่อกลับมาถึงบ้าน บลูก็ขึ้นห้องทันทีโดยไม่สนใจกินอาหารเย็นแม้แต่

น้อยเพราะอยากเล่นเกมขนาดหนัก บลูติดตั้งเครื่องเกมอย่างง่าย ๆ พอต่อสายต่าง ๆ เสรีก็สวมแว่นใส่หูฟัง แล้วกดปุ่มเริ่มเกม ทันใดนั้นสติก็ดับวูบไป

บลูปรากฏตัวขึ้นในห้องขนาดใหญ่ที่มีวงกลมอยู่วงหนึ่ง สักพักก็มีเสียงดังขึ้นจากด้านหลังพร้อมจิตสังหารอันรุนแรงถูกปล่อยออกมา “เฮ้!”

ร่างกายบลูขยับตามสัญชาตญาณ หมุนตัวเตะกลับหลังใส่เจ้าของเสียงด้านหลังทันที

ปึก! เท้าของบลูถูกหยุดไว้ด้วยมือข้างเดียว ก่อนที่เจ้าของมือจะส่งเสียงอีกครั้ง

“อะไรกัน ยังไม่ทันเห็นหน้าก็เล่นงานข้าเลยหรอเนี่ย คนของโลกนี้นิสัยแย่มากจริงๆ”

บลูหันไปมองเจ้าของเสียง เห็นชายรูปร่างกำยำ กล้ามเป็นมัดๆ หน้าตากร้านโลกผสมกับโหดสุดๆ ผมเป็นสีส้มและด้านหลังสะพายดาบไว้ 2 เล่ม แก้มที่เอวเหน็บดาบคาตานะไว้ 2 เล่มอีกต่างหาก

อาการของบลูอยู่ในสายตาของชายคนนี้ตลอดเวลา สักพักเขาก็ยิ้มมุมปากเล็กน้อยเมื่อเห็นว่าบลูไม่มีท่าทางที่จะกลัวตนเองเลย พร้อมกับสลายจิตสังหารไปจนหมด

“ไม่เลวเนี่ย ไม่มีอาการตกใจกลัวข้าเลยสักนิดเดียว” เขาพยักหน้าอย่างชื่นชม

“คุณคือ...” บลูหรีตถาม แต่ก็ได้เตรียมตัวรับการโจมตีตลอดเวลา

ชายแปลกหน้าทำหน้าที่ก่อนจะหยิบกระดาษาขึ้นมาอ่านและตอบโดยไม่ละสายตาจากกระดาษาใบนั้นเลยสักนิด รวากับว่าสิ่งที่กำลังจะพูดออกมานั้นถูกเขียนเอาไว้ในกระดาษาแผ่นนั้น

“ข้าคือ NPC สร้างตัวละคร เพราะฉะนั้นไม่ต้องระวังไปหรอก ข้าทำอะไรเจ้าไม่ได้อยู่แล้วตามกฎนะนะ คุณนี่สิ”

คุณ NPC หน้าโหดพูดจบ ดาบคาตานะก็ถูกชักออกมาจากฝักและฟันใส่บลูอย่างรวดเร็ว คมดาบวาววับฟาดเข้าใส่เขาเป็นทางตรง บลูตาเหลือกริบ

เอาสองมือประกบตาไว้ทันที ทำให้รอดไปได้อย่างหวุดหวิด

“จะรับทำไม โดนไปก็ไม่ตายหรอหน้า”

“ถึงไม่ตาย แต่โดนดาบฟันนี้หน้าจะเจ็บเอาการเลย เพราะงั้นขอผ่านดีกว่า”

เขาว่าแล้วก้าวถอยออกมาเล็กน้อย หรีตามองฝ่ายตรงข้ามอย่างครุ่นคิดเหมือนจับผิดอะไรบางอย่าง

“ไม่เจ็บหรอ เพราะตอนนี้เจ้ายังไม่เข้าเกม เพราะงั้นอาการเจ็บปวดจะยังไม่มี”

NPC หน้าโหดพูดด้วยสีหน้าตายด้าน ในตอนนี้บลูสรรเสริญไปถึงชั่วโคตรที่สามสิบของคนสร้างเกมแล้วว่าเอา NPC แบบนี้มาเป็น NPC สร้างตัวละคร

“เอาละ ที่นี้เจ้าต้องสร้างตัวละครก่อน ไปยืนตรงวงกลมนั้น แล้วปรับแต่งหน้าตาตัวละครซะ ปรับได้แค่ทรงผมกับสีผมนะ ส่วนหน้าตาต่างจากของจริงได้ไม่เกิน 30% แต่ปรับอายุกับส่วนสูงและน้ำหนักไม่ได้”

บลูพยักหน้าแล้วเดินไปยืนในวงกลม ก็มีภาพสามมิติเท่าตัวจริงของบลูปรากฏขึ้น พร้อมปุ่มที่ใช้ปรับแต่งส่วนต่างๆ ของร่างกาย บลูปรับให้ผอมยาวขึ้นมาน้อย แล้วยืนยันทันที หลังจากปรับแต่งเรียบร้อยแล้ว NPC หน้าโหดก็ถามว่า

“ตั้งชื่อตัวละครว่าอะไร”

“เวสบลู”

เมื่อได้รับคำตอบ NPC หน้าโหดก็เรียกหน้าต่างใส่ๆ ขึ้นมารอข้อมูลลงไป ก่อนจะหันไปพูดกับบลู

“โอเคชื่อนี้สามารถใช้ได้ ประตูกำลังนั้น ไปรับของต่างๆ ได้ที่อาคารเริ่มต้น หาไม่ยากหรอ มีป้ายบอกทางทุกที่ในเมือง ไปไม่ถูกก็ถามคนแถวนั้นเอา”

NPC หน้าโหดชี้ไปที่ประตูที่เพิ่งปรากฏขึ้น บลูรีบเดินไปที่ประตูเพราะรู้สึกไม่ค่อยดีเท่าไรกับความรู้สึกเหมือนมีคนจ้องเอาชีวิตตลอดเวลาแบบนี้

ในขณะที่บลูเดินไปได้สามก้าว เสียงแหวกอากาศก็ดังขึ้น เขาริบทันที
หลังไปมอง เห็นปลายดาบพุ่งเข้ามาใกล้จนเกือบจะถึงตัวอยู่แล้ว บลูเอียงตัว
หลบอย่างรวดเร็ว คมดาบเฉียดผ่านร่างของเขาไปทำให้เสื้อขาดเล็กน้อย
ส่วนดาบนั้นเขาคิดว่าเอาไว้ได้และหันไปเตรียมจะด่า NPC หน้าโหด แต่ก็ต้อง
ตาโตด้วยความตกใจ เพราะตอนนี้มีศาสตราจารย์ไม่ต่ำกว่า 100 ขึ้นลอยอยู่
ด้านหลัง NPC หน้าโหด

“รับมือนะไอ้หนู” สิ้นเสียงของเขา ศาสตราจารย์ทุกคนก็พุ่งเข้าหาบลู
โดยเริ่มจากสามอันคือ หอก ดาบ และกระบี่

บลูยิ้มออกมาทันที ความเร็วแค่นี้ถือว่าน้อยกว่าหมัดของดาแก่เยอะ
มือขวาจับดาบเอาไว้อย่างมั่นคงและตัวดียวรวดเร็วสามครั้งซ้อน

เคร้ง! เคร้ง! เคร้ง!

ศาสตราจารย์ทั้งสามถูกบลูปัดกระเด็น NPC หน้าโหดยิ้มเมื่อเห็นบลู
ปัดศาสตราจารย์ของตัวเองออกไปได้ และสะบัดมือส่งศาสตราจารย์ไปอีกครั้ง ซึ่ง
คราวนี้มีถึง 6 เล่ม และความเร็วก็มากกว่าเดิม

บลูหรีตลง ดวงตาทอประกายจริงจัง มือคว้าจับดาบอีกเล่มที่ถูกส่ง
มาพร้อมกับใช้ดาบที่อยู่ในมืออีกข้างปิดป้องศาสตราจารย์ที่เข้ามา ทำให้รอด
จากการโจมตีไปได้

“ไม่เบาเนี่ย แต่ว่าถ้าเร็วและมากขึ้นอีกจะไหวไหม” สิ้นเสียงของ NPC
หน้าโหด ศาสตราจารย์ 20 เล่มถูกส่งออกมาด้วยความเร็วมากกว่าเดิม

บลูส่ายยิ้มเหี้ยม ดาบทั้งสองเล่มในมือป้องกันสุดกำลัง แม้จะมี
ศาสตราจารย์ขึ้นหนึ่งหลุดออกมา แต่เขาก็สามารถหลบได้ทัน ทำให้รอดไปได้
อีกครั้ง

หลังจากที่บลูปัดศาสตราจารย์ขึ้นสุดท้ายไปได้ NPC หน้าโหดก็พูดเสียง
ดัง “นี่ชุดสุดท้าย เจ้าหนู!”

สิ้นเสียงพูด ศาสตราจารย์ทั้งหมดก็พุ่งเข้าใส่บลูราวกับทornado เขาปิดป้อง
เป็นพัลวันโดนศาสตราจารย์เฉี่ยวไปไม่ต่ำกว่า 20 ครั้ง จนในที่สุดก็สามารถ
ปัดศาสตราจารย์ทั้งหมดได้ แต่ในขณะที่ศาสตราจารย์ขึ้นสุดท้ายถูกปัดไปทาง

NPC หน้าโหด บลูก็ขว้างดาบทั้งสองเล่มตามไปด้วย

NPC หน้าโหดยิ้มมุมปากและชักดาบออกมาอย่างรวดเร็วพลางฟันดาบที่ถูกลาเข้ามาจนแตกไปทั้งสองเล่ม

เพี้ยง! จึก!

NPC หน้าโหด ตาเบิกกว้างด้วยความตกใจและสำรวจที่ร่างกายของตัวเอง ก็พบว่าช่องท้องของเขามีหอกปักอยู่ เขาเงยหน้าไปมองบลูที่อยู่ในท่าซัดหอกเข้ามาด้วยแววตาพึงพอใจ

NPC หน้าโหด ยิ้มออกมาและตีดนิ้วที่หนึ่ง ศาสตราจารย์ทั้งหมดก็อันตรายหายไ้ บาดแผลที่ร่างของเขาและร่างของบลูก็หายไปราวกับไม่เคยมีอยู่ เสียงบางอย่างดังขึ้นในหัวของบลู

ผู้เล่น เวสบลู ผ่านเคสคลับ รอดชีวิตจาก NPC สร้างตัวละครด้วยเงื่อนไขสูงสุด สามารถรับรางวัลได้ที่ อาคารเริ่มต้นคะ และเนื่องจากคุณสำเร็จเงื่อนไข สามารถโจมตีกลับได้ รางวัลที่ได้รับจะเป็น 2 เท่า

บลูทำหน้าเลอหลา NPC หน้าโหดก็ยิ้มและเดินเข้ามา บลูรีบตั้งท่าต่อสู้ทันที NPC หน้าโหดเห็นแบบนี้ก็โบกมือและพูดด้วยน้ำเสียงสบายๆ

“ใจเย็นๆ ข้าจะอธิบายเรื่องที่เจ้าทำเมื่อสักครู่ มันเป็นเคสต้นนะ อ้อ! เมื่อเจ้ายังไม่เข้าใจ จะบอกให้แล้วกันนะ เคสต้นก็คือภารกิจในเกม ทำสำเร็จก็จะได้รางวัลที่กำหนดเอาไว้”

“...อธิบายมา” บลูพูดแต่ก็ไม่คลายการระวังตัว

NPC หน้าโหดยิ้มเล็กน้อยก่อนจะตอบ “เงื่อนไขของเคสต้นคือ ไม่โดนเข้าโจมตีเลยสักครั้งตั้งแต่เข้าห้องมา และครั้งสุดท้ายต้องโดนโจมตีไม่เกิน 30 ครั้ง ซึ่งเจ้าโดนไป 26 ครั้งถือว่าผ่าน”

“ของรางวัลคืออะไร” บลูถามด้วยสีหน้าเป็นอันยิ้ม

“กล่องสุ่มไอเท็มระดับสูงสุด ส่วนจำนวนก็...เจ้ารอดจากการโจมตีได้ 4 ด่าน ต้องผ่านด่าน 3 ถึงจะได้ 1 กล่อง และด่าน 4 อีก 1 กล่อง รวมกันที่เจ้าโจมตีเข้าโดนด้วย ทำให้ได้รางวัลพิเศษ 2 เท่า เจ้าก็จะได้ไป 4 กล่อง”

“แล้วเคยมีคนผ่านบ้างไหม ไอ้เคสต้นบ้าง เนี่ย!”

“มีคนเคยผ่านถึงด่านที่ 4 เจ็ดคน แต่ไม่เคยมีคนผ่านด่านสุดท้าย เคยแค่เกือบๆ โดนไป 33 ครั้ง เลยทำให้ได้ไปแค่ 1 กล่อง เอาละ เจ้าไปได้แล้ว” NPC หน้าโหดโบกมือไล่อย่างไมไ่ดี

บลูจับจ้องไปที่ร่างของ NPC หน้าโหด และค่อยๆ เดินถอยหลังไปที่ประตูอย่างระแวง เมื่อเดินผ่านประตูร่างกายก็เลือนหายไป

NPC หน้าโหดมองภาพนั้นแล้วเปิดหน้าต่างระบบของตัวเองขึ้นมา “มีคนต้องคอยจับตาเพิ่มขึ้นอีกคนแล้วนะครับ ท่านเคอร์ริช”

บลูปรากฏตัวขึ้นในเมือง มีติกแบบแฟนตาซีอยู่เต็มไปหมด มีป้ายชื่อร้านต่างๆ ตั้งอยู่หน้าร้าน และมีป้ายหนึ่งตั้งอยู่เด่นเป็นสง่าว่า ‘ทางไปอาคารเริ่มต้น’ เขาจึงเดินไปตามป้าย สักพักก็มาถึงอาคารทรงสูงหลังหนึ่ง

บลูไม่รอช้าเดินเข้าไปทันที เมื่อเข้าไปถึงเขาก็พบผู้เล่นนั่งรออยู่เต็มไปหมด มีประตูอยู่ห้าบาน เขาคดบ่ตรึกแล้วมานั่งรอเช่นกัน รอสักพักก็ถึงคิวตัวเอง เขาก็ลุกขึ้นและเดินเข้าประตูหนึ่งในห้าบานไป พบผู้หญิงนั่งอยู่ในห้องนั้น เธอมีใบหน้าสวยและมีรอยยิ้มประดับอยู่บนใบหน้า

“ยินดีต้อนรับผู้เล่นใหม่ค่ะ เชิญนั่งก่อนเลยคะ” พนักงานผายมือเชิญบลูให้นั่งเก้าอี้

บลูนั่งลง พนักงานก็แบมือ มีแสงสีทองสว่างวาบและปรากฏของต่างๆ ออกมา ได้แก่ ดาบสั้นโทรมๆ 1 เล่ม กระตักน้ำ 1 ใบ กล่องอาหาร 3 กล่อง กล่องที่เป็นเพชรทั้งกล่อง 4 กล่อง และเสื้อผ้าแบบใส่ทั้งตัวสีเหลืองฟ้า 1 ชุด

ผู้เล่น เวสบลู ได้รับ		
ดาบสั้น ระดับ 1	1	เล่ม
กระตักน้ำ 1 ลิตร	1	ใบ
อาหารกล่อง	3	กล่อง
เงิน	2,000	Silver
กล่องเพชรสุ่มไอเท็ม	4	กล่อง

ชุดห้องฟ้า ระดับ B 1 ตัว

ไอเทมนี้มีระยะเวลาใช้งาน 20 วัน

“ต่อไปฉันจะอธิบายเรื่องราวละเอียดของเกมนะคะ ก่อนอื่นกรุณาเรียก หน้าต่างสถานะ หรือที่เรียกกันทั่วไปว่า หน้าต่างระบบ ออกมาก่อนนะคะ วิธีเรียกก็แค่คิดเท่านั้นหน้าต่างก็จะปรากฏออกมาเอง”

บลูทดลองคิดถึงหน้าต่างระบบ ตรงหน้าก็ปรากฏหน้าต่างที่มีหัวข้อหลายหัวข้ออยู่ พนักงานสาวจึงเริ่มการอธิบาย

“หน้าต่างระบบจะประกอบด้วยหัวข้อหลักๆ คือ หน้าต่างสถานะ ตารางสถิติ หน้าต่างเวสต์ รายชื่อเพื่อน หน้าต่างข่าวสาร ช่องเก็บของ แผนที่ ช่องใส่การ์ด และอาจจะมีย่ออย่างอื่นเพิ่มขึ้นมาได้ตามโอกาส คุณลองกดตรงหน้าต่างสถานะดูสิคะ หรือไม่ก็ลองคิดว่าจะเข้าไปที่หน้าต่างหัวข้อสถานะก็ได้ค่ะ”

บลูลองคิดว่าจะเข้าไปในหน้าต่างหัวข้อสถานะ หน้าต่างระบบตรงหน้าก็กลายเป็นหน้าต่างข้อมูลทันที

ค่าสถานะผู้เล่น			
ผู้เล่น เวสบลู	คลาส 1 ระดับ 1	ฉายา	-
เผ่าพันธุ์	มนุษย์	ระดับชั้น	ชาวบ้าน
อาชีพคลาส 1	-	อาชีพลับ	-
ค่าพลังชีวิต	400		
ค่าพลังพิเศษ	800		
Attack (ATK)	20	Defense (DEF)	18
Magic ttask (M-ATK)	20	Magic Defense (M-DEF)	18

“ฉันจะอธิบายไปที่ละส่วนเลยนะคะ ก่อนอื่นเริ่มจะตรงคำว่า คลาส 1 ระดับ 1 ก่อน ชื่อนี้จะแสดงถึงระดับของผู้เล่นในตอนนี ซึ่งจะเพิ่มขึ้นได้จากการโจมตีและสังหารสัตว์หรือไมก็สังหารผู้เล่นด้วยกัน เมื่อสังหารได้จะได้รับค่าประสบการณ์ที่ทำให้ระดับเลื่อนขึ้น ระดับยิ่งสูงค่าประสบการณ์ที่ต้องเก็บก็จะมากขึ้นเรื่อย และเมื่อเลื่อนระดับไปถึง คลาส 1 ระดับ 100 แล้วผู้เล่นจะต้องไปทำควอสต์ปลดล็อกคลาส ไม่นั่นนั้นค่าประสบการณ์ที่ได้มาหลังจากนั้นทั้งหมดจะกลายเป็นศูนย์ไปค่ะ”

“ส่วนช่องที่ติดกับระดับนั่นก็คือช่อง ฉายา โดยช่องนี้จะปรากฏออกมาก็ต่อเมื่อมีคนตั้งฉายาให้กับคุณ หรือบางครั้งอาจจะไปทำอะไรบางอย่างจนปรากฏฉายาออกมาเองก็ได้ค่ะ”

“ในส่วนต่อไปนั่นคือ เผ่าพันธุ์ โดยผู้เล่นทุกคนที่เข้ามาใหม่นั้นจะเริ่มต้นเหมือนกันหมดนั่นคือเผ่าพันธุ์มนุษย์ แต่หากอยากเปลี่ยนเป็นเผ่าพันธุ์อื่นก็สามารถเปลี่ยนได้ โดยจะต้องไปทำควอสต์บางอย่างเสียก่อน แต่ว่าจะเปลี่ยนได้ครั้งเดียวเท่านั้น ทำให้ปัจจุบันผู้เล่นส่วนใหญ่ยังเป็นเผ่าพันธุ์มนุษย์อยู่”

“และด้านข้างของช่องเผ่าพันธุ์นั่นคือ ช่อง ระดับชั้น ในเผ่าพันธุ์นั้นๆ เมื่อผู้เล่นเข้าไปแล้วจะเริ่มต้นในระดับที่ต่ำที่สุด แต่ละเผ่าพันธุ์จะมีลำดับชั้นอยู่ทั้งหมด 5 ลำดับ เหมือนกันทุกเผ่า โดยแต่ละลำดับชั้นจะมีชื่อเรียกที่แตกต่างกันออกไป เช่น เผ่าพันธุ์มนุษย์จะเรียงจาก

ลำดับชั้นที่ 1 ชาวบ้าน

ลำดับชั้นที่ 2 ทหาร

ลำดับชั้นที่ 3 อัศวิน

ลำดับชั้นที่ 4 รัชทายาท

ลำดับชั้นที่ 5 ราชา

ลำดับชั้นที่ 5 หรือราชานั้น จะมีได้เพียงคนเดียวต่อ 1 เผ่าพันธุ์ ในกรณีที่รัชทายาทจะขึ้นเป็นราชาได้ต้องทำการทำควอสต์กับราชาแห่งเผ่าพันธุ์นั้นๆ หากชนะจะได้เป็นราชาเผ่าพันธุ์แทน แต่ถ้าแพ้ระดับชั้นจะถูกลดลงไป

เหลือแค่ลำดับขั้นที่ 1

โดยผู้ที่อยู่ในลำดับขั้นราชาเผ่าพันธุ์นั้นจะมีสิทธิพิเศษสำหรับราชาด้วย

และที่สำคัญ ทุกๆ ลำดับขั้นของเผ่าพันธุ์นั้น ค่าสถานะทุกอย่างจะถูกเพิ่มขึ้นตามตัวเลขของลำดับขั้นนั้นๆ เช่น ถ้าอยู่ลำดับขั้นที่ 3 ค่าสถานะก็จะถูกเพิ่มขึ้น 3 เท่าจากปกติ”

“ในส่วนช่องที่ 3 นั้นเรียกว่า ช่องอาชีพ ผู้เล่นทุกคนจะมีช่องอาชีพทั้งหมด 5 ช่อง แต่ละช่องจะปรากฏออกมาเมื่ออยู่ในคลาสนั้นๆ และเมื่อเก็บระดับไปถึงระดับที่ 20 ของคลาสนั้นๆ แล้ว จะสามารถไปรับอาชีพได้ โดยอาชีพนั้นมี 3 ประเภทคือ อาชีพทั่วไป อาชีพลับ และอาชีพพิเศษ

ถ้าต้องการอาชีพทั่วไปให้ไปรับที่อาคารเวสต์กายในเมืองที่มีอยู่ทุกเมือง จะมีเวสต์ให้รับไปทำอยู่ หากทำสำเร็จจะได้รับอาชีพนั้นๆ มา

หากต้องการอาชีพลับ จะต้องออกไปตามหาเอาเอง โดยอาชีพลับนั้นจะเจอในเหตุการณ์พิเศษอย่างเช่น บังเอิญไปเจอเวสต์ของอาชีพนั้นๆ ด้วยตัวเอง

ส่วนอาชีพพิเศษนั้นไม่มีรายละเอียดบอกเอาไว้ค่ะ”

เธอหยุดเล็กน้อยและมองหน้าบลูเหมือนจะคิดว่าเขาตามที่เธออธิบายทันไหม และเมื่อเห็นว่าบลูทำหน้าเข้าใจดีก็เริ่มอธิบายต่อ

“ช่องต่อไปคือ พลังชีวิต และ พลังพิเศษ พลังชีวิตนั้นเหมือนกับชีวิตของผู้เล่น หากพลังชีวิตหมดก็จะตาย ค่าพลังชีวิตจะเพิ่มขึ้นตามระดับและสกิลต่างๆ ที่มี ในส่วนของพลังพิเศษนั้นจะแบ่งออกเป็นสองอย่างคือ *ลมปราณ* และ *เวทมนตร์* โดยผู้เล่นจะต้องเลือกสายใดสายหนึ่ง ซึ่งแต่ละสายจะมีรูปแบบการใช้ที่ต่างกันออกไป

สายลมปราณนั้นจะเน้นการโจมตีที่รุนแรงในระยะประชิด โดยการผนึกพลังและโจมตีโดยตรง จะทำให้มีค่าสถานะทางร่างกายด้านพลังชีวิตสูงมาก ส่วนพลังเวทมนตร์นั้นจะมีค่อนข้างน้อย

ส่วนสายเวทมนตร์นั้นจะเน้นการโจมตีด้วยเวทมนตร์ที่รุนแรง โดยการ

ร้ายเวทโจมตีเข้าไปในระยะกลางถึงระยะไกล ส่วนทางด้านค่าสถานะนั้น พลังชีวิตของสายเวทมนตร์จะน้อยกว่าสายลมปราณแบบเทียบกันไม่ติด แต่จะมีพลังเวทมนตร์มากกว่าสายลมปราณเกือบเท่าตัว

หากต้องการเลือกสายพลังใดนั้น ให้คุณเดินไปที่อาคารของสายนั้นๆ เพื่อรับสกิลเริ่มแรก โดยอาคารสายลมปราณจะอยู่ทางตะวันออกของเมือง ส่วนอาคารสายเวทมนตร์นั้นจะอยู่ทางตะวันตกของเมือง”

“และถัดลงมาอีกช่องนั้นคือค่าสถานะทางร่างกาย โดยในส่วนนี้จะประกอบไปด้วย

Attack (ATK) เป็นค่าพลังของการโจมตีทางกายภาพ เช่น การต่อย หรือเตะ สามารถเพิ่มค่าพลังนี้ได้โดยการฝึกพลังลงไป พลังโจมตีก็จะเพิ่มขึ้นตามไปด้วย

Magic Attack (M-ATK) เป็นค่าพลังของการโจมตีด้วยเวทมนตร์ ยิ่งสถานะของค่านี้สูง การโจมตีด้วยเวทมนตร์ก็จะยิ่งรุนแรง และสามารถเพิ่มพลังโจมตีส่วนนี้ได้โดยการฝึกพลังลงไปในเวทมนตร์บทนั้นๆ

ในส่วนของ *Defense (DEF)* และ *Magic Defense (M-DEF)* นั้นไม่ต่างกันมากเท่าไร เป็นค่าสถานะที่จะแสดงพลังป้องกันด้านนั้นๆ ของผู้เล่น

DEF คือการป้องกันทางกายภาพ ส่วน M-DEF คือการป้องกันทางเวทมนตร์ หากต้องการเพิ่มค่าสถานะสายนี้ก็ให้ฝึกพลังพิเศษไปที่ตัวร่างกาย

ส่วนวิธีการฝึกพลังนั้น แค่ตั้งสมาธิพลังพิเศษก็จะไหลไปยังส่วนนั่นเอง โดยความเร็วและปริมาณนั้นขึ้นอยู่กับความเชี่ยวชาญและสมาธิของผู้ใช้ในขณะนั้น”

“ในส่วนต่อไปนั้นก็คือช่องหน้าต่างสกิล รบกวนช่วยเปิดหน้าต่างนั้นด้วยค่ะ” เธอบอก

บลูไม่รอช้า คิดให้หน้าต่างเปลี่ยนเป็นช่องสกิลทันที ก็ปรากฏหน้าต่างที่เขียนหัวข้อเอาไว้ว่า ‘หน้าต่างสกิล’ ส่วนรายละเอียดนั้นว่างเปล่าทั้งหมด เพราะตอนนี้เขายังไม่มีสกิลอะไรเลย

“สกิลนั้นเป็นเหมือนพลังที่ใช้ในการโจมตีผู้อื่น วิธีที่จะได้มามีอยู่

หลายวิธี โดยวิธีที่ง่ายที่สุดก็คือ การรับสกลจากอาชีพนั่นเอง แต่จะหาจากวิธีอื่นก็ได้ เช่น ค้นพบตำราสกลเอาเอง หรือไม่ก็จะตกมาจากสัตว์หรือบางตัวเดี๋ยวฉันจะเปิดหน้ารายละเอียดของสกลให้ดูก็แล้วกันนะคะ”

ชื่อสกล	สายพลัง	ระดับสกล	ดีเลย์สกล
รายละเอียดสกล			

“ฉันจะอธิบายไปที่ละช่องเลยแล้วกันนะคะ เริ่มจาก ชื่อสกล โดยจะเป็นไปตามที่สกลนั้นๆ กำหนดไว้ ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้

สายพลัง จะมีอยู่ทั้งหมดห้ารูปแบบ นั่นก็คือ ลมปราณ เวทมนตร์ อาชีพ เผ่าพันธุ์ และสายพิเศษ โดยสกลสายพิเศษนั้นเป็นสกลที่มีคุณสมบัติแบบพิเศษ คือไม่สังกัดสายไหนๆ เลย ส่วนสายอาชีพนั้นเป็นสกลที่จะได้มาจากอาชีพโดยเฉพาะเท่านั้น ในส่วนของเผ่าพันธุ์ก็ได้เมื่ออยู่ในเผ่าพันธุ์นั้นเท่านั้น

ระดับสกล จะประกอบไปด้วย ขั้น และ ระดับ โดยสกลนั้นเมื่อใช้บ่อยๆ เข้าระดับจะเลื่อนขั้นเรื่อยๆ จนเมื่อถึงระดับ 100 แล้ว จะปรากฏขั้นออกมา และระดับจะถูกลดไปเหลือ 1 เหมือนเดิม และสามารถเก็บต่อไปเรื่อยๆ ได้ โดยสกลส่วนใหญ่จะเก็บระดับได้ถึง ขั้น 20 ระดับ 100 แต่ในบางสกลอาจจะมีขั้นต่ำกว่านี้ได้ และบางสกลจะไม่ปรากฏระดับ โดยสกลที่ไม่ปรากฏระดับนั้นส่วนใหญ่จะเป็นสกลสายพิเศษ ส่วนสกลสายอาชีพและเผ่าพันธุ์นั้นไม่มีระดับอยู่แล้ว

ส่วน ดีเลย์สกล นั้น เมื่อใช้สกลไปแล้วจะปรากฏเวลานับถอยหลัง ถ้าหากเวลานั้นยังไม่หายไปจะไม่สามารถเรียกใช้สกลได้อีกจนกว่าเวลาจะเหลือ 0 แต่ในบางสกลก็ไม่มีดีเลย์ เพราะดีเลย์ส่วนใหญ่นั้นจะอยู่ในสายเวทมนตร์มากกว่า

และสุดท้าย รายละเอียดสกล จะอธิบายความสามารถของสกลนั้นๆ เพื่อให้รู้ว่าสกลนั้นจะทำงานและมีความสามารถอย่างไร”

เธอหยุดให้บลูดูรายละเอียดของหน้าต่างสกลอยู่ครู่หนึ่ง จนเมื่อเห็นเขาทำความเข้าใจได้แล้วจึงเริ่มอธิบายต่อ

“ในส่วนต่อไปคือ หน้าต่างเคสท์ ลองเปิดดูก็ได้ค่ะ แต่ตอนนี้คงจะยังว่างเปล่าอยู่ เดี่ยวฉันจะเปิดรายละเอียดของหน้าต่างเคสท์ออกมาให้คุณดู”

ชื่อเคสท์	ระดับเคสท์		ระยะเวลาปฏิบัติการ	
รายละเอียดเคสท์				
สถานที่ส่งเคสท์		ของรางวัล		
สำเร็จแล้ว				

“ในส่วนของ ชื่อเคสท์ ฉันคงไม่ต้องอธิบายอะไรมาก เพราะฉันขอข้ามไปเลยนะคะ”

บลูพยักหน้ารับ เธอจึงเริ่มอธิบายต่อ

“ระดับเคสท์ นั้นจะแบ่งเป็นสองรูปแบบ คือ ตัวเลข และ ตัวอักษร โดยตัวเลขนั้นจะสามารถรับได้ง่ายและทำได้ง่าย ส่วนตัวอักษรนั้นจะหาได้ยากและทำได้ยากมาก ซึ่งระดับก็มีตั้งแต่ 1 – 10 ไปจนถึงระดับ D – SSS ซึ่งเป็นระดับสูงสุด ยิ่งระดับสูงมากเท่าไร ความยากของเคสท์นั้นก็ยิ่งมากขึ้น แต่ของรางวัลที่ได้ก็จะมีค่ามากตามไปด้วย โดยเคสท์ระดับต่ำๆ นั้นสามารถไปรับที่อาคารเคสท์ได้เลย ส่วนเคสท์ระดับ A ขึ้นไปนั้นจะต้องตามหาด้วยตัวเอง

ระยะเวลาปฏิบัติการ ส่วนนี้คือระยะเวลาที่กำหนดให้ทำเคสท์นั้นๆ หากระยะเวลาหมดลงเมื่อไหร่จะถือว่าเคสท์นั้นล้มเหลวและจะหายไป

แต่บางเคสก็ยังไม่กำหนดระยะเวลาปฏิบัติการ

รายละเอียดเคส เป็นรายละเอียดของเคสนั้นๆ ว่าจะต้องทำอะไรจึงจะสำเร็จ

สถานที่ส่งเคส เป็นรายละเอียดของสถานที่ว่า เมื่อทำเสร็จแล้ว ให้ไปส่งที่ไหน แต่ส่วนใหญ่แล้วจะไม่ปรากฏสถานที่ส่ง เพราะส่วนมากแล้วจะได้รับของรางวัลไปเลย ซึ่งในส่วน ของรางวัล ก็ตามชื่อ จะแสดงรายละเอียดของรางวัลที่ได้หลังจากทำเคสเสร็จหมดแล้ว

สำเร็จแล้ว ในส่วนนี้จะบอกว่าตอนนี้เคสนั้นสำเร็จไปเท่าไรแล้ว และยังเหลืออีกเท่าไรในการทำเคสนั้นๆ”

เธอปล่อยให้บลูแล้วมองรายละเอียดเคสจนพอใจ แล้วเริ่มอธิบายเรื่องต่อไปในทันที

“ต่อไปก็คือ รายชื่อเพื่อน เป็นการใช้ติดต่อกับเพื่อนที่เคยบันทึกไว้ โดยวิธีบันทึกนั้นขอแค่ไปเจอหน้ากันแล้วเปิดช่องรายชื่อเพื่อนก็จะรู้ชื่ออีกฝ่าย และสามารถส่งคำขอเป็นเพื่อนไปได้ แต่เขาจะรับหรือไม่นั้นก็อีกเรื่อง เมื่อเป็นเพื่อนกันแล้วจะสามารถติดต่อกับได้ผ่านรายชื่อนี้ โดยจะมีหน้าต่างติดต่อที่เห็นทั้งหน้าและได้ยินเสียงออกมา”

“ส่วน หน้าต่างข่าวสาร นั้น เมื่อเปิดขึ้นมาจะมีหัวข้อต่างๆ ที่ผู้เล่นไปตั้งเอาไว้ โดยคุณสามารถเข้าไปดูรายละเอียดของข่าวสารนั้นๆ ได้ตามใจชอบ”

“ส่วนต่อมานั้นก็คือ ช่องเก็บของ เริ่มแรกจะมีทั้งหมด 100 ช่อง และสามารถเพิ่มได้สูงสุดถึง 1,000 ช่อง มีไว้สำหรับเก็บไอเทมต่างๆ โดยไอเทมจะแบ่งเป็นสองประเภท ได้แก่ ไอเทมทั่วไป และ อุปกรณ์สวมใส่

ไอเทมทั่วไปนั้นจะมีรายละเอียดแบบนี้ค่ะ”

ชื่อไอเทม	ระดับไอเทม
ความสามารถพิเศษ	

ชื่อของไอเท็มก็จะเป็นชื่อของไอเท็มชิ้นนั้นๆ ส่วนระดับของไอเท็มนั้นจะมีตั้งแต่ 1 – 10 และ D – SSS โดยยังมีระดับสูง ความสามารถของไอเท็มชิ้นนั้นๆ ก็สูงและหายากตามไปด้วย ส่วนความสามารถพิเศษนั้นจะบอกรายละเอียดความสามารถของไอเท็มชิ้นนั้นๆ โดยไอเท็มทั่วไปนั้นหากมีชื่อและระดับเดียวกัน จะสามารถเก็บลงในช่องเดียวกันได้ไม่จำกัดจำนวน

ในส่วนของอุปกรณ์สวมใส่นั้นจะประกอบไปด้วย อาวุธ เครื่องป้องกัน และเครื่องประดับ โดยระดับนั้นจะมีเหมือนกับไอเท็มทั่วไป แต่รายละเอียดของอุปกรณ์สวมใส่นั้นจะต่างจากไอเท็มทั่วไป ดังนี้

ชื่อไอเท็ม	ไอเท็มระดับ อาวุธ/เครื่อง ป้องกัน	พลังโจมตี/ พลังป้องกัน
ความสามารถเสริม		
ความสามารถพิเศษ		
สกิลประจำอาวุธ		

“ชื่อไอเท็มคงไม่ต้องอธิบาย เพราะมันขอข้ามเลยนะคะ ในช่องระดับไอเท็มนั้นก็เหมือนกับไอเท็มทั่วไป แต่ด้านล่างจะบอกว่าเป็นอาวุธ เครื่องป้องกัน หรือเครื่องประดับชนิดไหน และในส่วนพลังโจมตีกับพลังป้องกันนั้น พลังโจมตีจะปรากฏถ้าไอเท็มชิ้นนั้นเป็นอาวุธ แต่ถ้าเป็นเครื่องป้องกันจะปรากฏพลังป้องกันแทน

ความสามารถเสริม จะบอกว่าเมื่อใช้อุปกรณ์สวมใส่นี้แล้ว จะได้อะไรเพิ่มมาบ้าง อย่างเช่น ถ้าใส่บางชิ้นจะเพิ่มพลังชีวิตเท่านี้ๆ เป็นต้นคะ

ความสามารถพิเศษ นั้น จะบอกว่าอุปกรณ์ชิ้นนั้นมีความสามารถพิเศษอะไรบ้าง เช่น ถ้าโจมตีเข้าไปแล้วจะติดสถานะผิดปกติ หรืออื่นๆ อีก

มากมายค่ะ แต่ว่าอุปกรณ์ชิ้นนั้นๆ

สกิลประจำอาวุธ จะมีเฉพาะอุปกรณ์ที่เป็นอาวุธเท่านั้น โดยเมื่อใช้อุปกรณ์ชิ้นนั้นแล้ว จะสามารถใช้สกิลที่ระบุเอาไว้ได้”

เธอเว้นวรรคให้บลูลองตรวจสอบอะไรก็ตามใจชอบ และอธิบายต่อ

“อุปกรณ์สวมใส่นั้นผู้เล่นสามารถใส่อาวุธได้แค่ 1 ชิ้นเท่านั้น แต่สามารถใส่ได้พร้อมกันได้ หากใช้อาวุธสองชิ้นพร้อมกัน อาวุธชิ้นที่สองจะแสดงความสามารถหรือโจมตีลดลงชีวิตไม่ได้ แต่จะสามารถสร้างบาดแผลได้ และเครื่องป้องกันนั้นก็สามารถใส่ได้เพียงชิ้นเดียวเท่านั้น หากใส่ชิ้นที่สองก็จะไม่แสดงผลใดๆ ทั้งสิ้น”

“ส่วนเครื่องประดับนั้นสามารถใส่ได้หลายชิ้น โดยจะประกอบไปด้วยกำไลข้อมือ สามารถใส่ได้ 2 วง โดย

แหวน สามารถใส่ได้ 10 วง

สร้อยคอ สามารถใส่ได้ 3 เส้น โดย

ต่างหู สามารถใส่ได้ 1 คู่ หรือ 2 ข้าง

ถุงมือ สามารถใส่ได้ 1 คู่ หรือ 2 ข้าง”

“ต่อไปคือ แผนที่ ลองเปิดดูเลยก็ได้ค่ะ”

บลูไม่รอช้าจัดการเปิดออกมาก็ต้องขมวดคิ้ว เพราะแผนที่นั้นเหมือนขาดๆ หายๆ ไปหลายส่วนมาก ทำให้พื้นที่ส่วนมากนั้นเป็นทะเล มีพื้นดินเพียงแค่มก๊ากี่เท่านั้น

“และส่วนสุดท้าย ช่องใส่การ์ด โดยการคั่นนั้นจะสามารถใส่ได้ทั้งสิ้น 5 ใบและแสดงผลของการคั่นออกมาตามที่ระบุเอาไว้ในการ์ดใบนั้นๆ โดยการคั่นระดับยิ่งสูงยิ่งหายาก ส่วนการ์ดระดับ SSS นั้นจะได้จากเหตุการณ์พิเศษเท่านั้น”

พนักงานปล่อยให้บลูย่อยข้อมูลทีอธิบายไปสักครู่ แล้วจึงเริ่มอธิบายต่อ

“ส่วนค่าเงินในเกมจะเป็น Silver และ Gold ค่ะ เงิน Silver นั้นสามารถหาได้ทั่วไป ส่วนเงิน Gold นั้น จะได้จากสัตว์อสูรในระดับสูงๆ เท่านั้น”

“เกมนี้มีส่วนที่พิเศษอยู่อีกอย่างนั่นก็คือ กล่องสุ่มไอเท็ม ซึ่งจะตกจากสัตว์หรือสุรโดยอัตราการตกนั้นต่ำมาก กล่องสุ่มไอเท็มจะมีอยู่ 4 ระดับคือ ไม้ เงิน ทอง และเพชร

กล่องไม้ สุ่มได้ไอเท็มระดับตัวเลข โอกาสตกอยู่ที่ 65%

กล่องเงิน สุ่มได้ไอเท็มระดับ D-B โอกาสตกอยู่ที่ 25%

กล่องทอง สุ่มได้ไอเท็มระดับ A โอกาสตกอยู่ที่ 10%

กล่องเพชร สุ่มได้ไอเท็มระดับ A-SS และมีโอกาส 5% ที่จะได้รับไอเท็มระดับ SSS ซึ่งกล่องเพชรจะไม่มีการตกจากสัตว์หรือสุร ได้จากเคสพิเศษเท่านั้น

ข้อสุดท้าย เวลาสังหารสัตว์หรือผู้เล่นได้ ร่างของผู้ที่ถูกสังหารจะคงอยู่เป็นเวลา 1 นาทีนะคะ แต่หากต้องการนำมาทำเป็นอาหาร ให้ฆ่าและส่วนที่ต้องการมาเก็บไว้ในช่องเก็บของก่อน ไม่เช่นนั้นแล้วร่างจะหายไปเมื่อครบเวลา”

บลูพยักหน้าและถามออกไป “หมดแล้วใช่ไหมครับ”

ถามจบก็อ้าปากหาอย่างไรมารยาท การนั่งฟังอะไรนานๆ มันน่าเบื่อสินดี

พนักงานคิวกระตักกับมารยาทของเขาเล็กน้อย แต่ก็ดีสิน้า ยิ้มแย้ม พยักหน้ารับ บลูก็ลุกขึ้นและเดินไปที่ประตู เสียงพนักงานดังตามหลังมา

“ดิฉันขอเตือนด้วยความหวังดีนะคะ กล่องเพชรที่คุณมีนะ อย่าเปิดในที่ที่มีคนอยู่ดีกว่านะคะ เพราะอาจจะมีคนคิดแย่งของคุณไปได้”

บลูหันมาก้มหัวให้เป็นเชิงขอบคุณและเดินออกไป เขาเปลี่ยนเป็นชุดท่องเที่ยวที่มีพลังป้องกันมากพอสมควร แต่ไม่มีความสามารถอื่นๆ

“ออกไปนอกเมือง ไปตีสัตว์สุรก่อนดีกว่า ไล่สายพลังข้างมันก่อน”

บลูเดินไปร้านขายของเพื่อซื้อยาเพิ่มพลังชีวิต พลังเปิดอ่านบอर्डข่าวสารไปด้วยเรื่อยๆ

“เกมนี้มี 2 ดินแดนนั้นหรือ ดินแดนแรกกำเนิดที่ตั้งของเมืองเริ่มต้นกับทวีปหลักที่อยู่ของผู้เล่นส่วนใหญ่ การจะไปทวีปหลักต้องขึ้นเรือไป ระดับ

ที่จะสามารถไปทวีปหลักได้ก็คือ 30 สินะ”

เขาอ่านไประหว่างเดินออกนอกเมือง จนเมื่อพ้นเมืองก็พบทุ่งหญ้ากว้างใหญ่ มีผู้เล่นโล่ดีส์ตัวอสูรอยู่ สัตว์อสูรมีหลายรูปแบบ ขนาดตัวไม่ใหญ่มากนัก บลูซึกดาบออกมาและพุ่งเข้าหาก่อนกลมๆ สีฟ้าที่ดูน่ารันท้าง เสียงระบบกีดังขึ้น

สโลมส์สีฟ้า ระดับ 1 ปรากฏตัว

จัม!

76

เจ้าก่อนกลมๆ ที่เรียกว่าสโลมส์แตกโพละ แล้วเสียงระบบกีดังขึ้น

ผู้เล่น เวสบลู สังหาร สโลมส์สีฟ้า ระดับ 1 ได้รับค่าประสบการณ์ 10 หน่วย ได้รับเงิน 3 Silver

“พันจัมเดียวตาย น่าเบื่อจัง ไปหาอะไรที่มันน่าตื่นเต้นทำดีกว่า”

บลูส่ายหน้าอย่างเซ็งๆ และเก็บดาบเข้าฝัก แล้วเดินไปต่อโดยไม่สนใจ สโลมส์โดยรอบอีกเลย

เขาเดินผ่านทุ่งหญ้าไปจนถึงปารกซึก ที่มีเสียงนกและเสียงลมพัดใบไม้ดังมาจากภายในป่า

“ที่นี่น่าสนุกแฮะ เอาละ ลุยมันทีี่น้แหละ”

ว่าแล้วเขาก็เดินเข้าไปในป่าและฮัมเพลงไปเรื่อยๆ อย่างสบายอารมณ์ แต่ก็ระวังตัวอยู่ตลอดเวลาเพราะรู้ว่าป่าแบบนี้เหมาะกับการลอบโจมตีอย่างมาก

ฟ้าว! ปีก! เสียงแหวกอากาศดังมาจากด้านหลัง บลูเอียงคอหลบมีดสั้นเล่มเล็กจิ๋วที่พุ่งไปปักกับต้นไม้ด้านหลัง เขารีบหันหลังกลับไปมอง ก็พบนกฮูกสีดำยกปีกค้างอยู่ในท่าขว้างมีด

นกฮูกนักลอบโจมตี ระดับ 5 ปรากฏตัว

ไม่พูดพรั้าทำเพลง ดาบถูกชักออกและขว้างใส่นกฮูกอย่างรวดเร็ว นกฮูกร้องลั่นและขยับปีกจะบินหนี แต่ดาบนั่นเร็ววกว่ามาก ปีกนกฮูกกำลังจะกระพือ ปลายดาบก็แทงทะลุท้องของมันแล้ว

243 (Critical)

ร่างของนกฮูกร่วงลงสู่พื้นแต่ยังไม่ตาย บลูเอื้อมมือไปหยิบมีดสั้นที่
นกฮูกขว้างมา แล้วเดินไปหานกฮูกราวกับมัจจุราช และก็กระหน่ำแทงมีดสั้น
ใส่ร่างของนกฮูกไม่ยั้ง ไม่นานนกฮูกก็แน่นิ่งไป

ผู้เล่น เวสบลู สังหาร นกฮูกนักลอบโจมตี ระดับ 5 ได้รับค่า
ประสบการณ์ 54 หน่วย ได้รับเงิน 47 Silver ได้รับมีดสั้นระดับ 1 จำนวน 1
เล่ม

ผู้เล่น เวสบลู เลื่อนระดับเป็นระดับ 2

2

เกาะกลางทะเลสาบ

หลังจากสังหารนกฮูกสำเร็จ บลูก็เดินลึกเข้าไปเรื่อยๆ โดยไม่รู้เลยว่าเข้าเขตอันตรายมากแล้ว

โฮก! เสียงคำรามของสัตว์ร้ายดังขึ้นใกล้ๆ บลูรีบมองไปรอบๆ ก็ต้องตาเหลือกรับกระโดดหลบไปด้านหลัง เพราะเห็นเสือโคร่งขนาดใหญ่กำลังกระโจนเข้าใส่

เสือโคร่งลายดาบ ระดับ 11 ปรางฏตัว

“เอาแล้วไง ระดับ 2 ดันเปรี้ยวมาลึก เจอเจ้าถิ่นเลย”

บลูยิ้มเหวๆ และชักดาบออกมา รีบเอี้ยวตัวหลบเสือโคร่งที่กระโจนเข้ามาอีกครั้ง ขณะที่หลบ ก็พันดาบเข้าไปที่ข้างลำตัวของเสือโคร่ง แต่ผลที่ได้มันทำเอาแทบจะร้องไห้

33

“นรกแล้ว ตีแค่ 33 เมื่อไหร่มันจะตายวะเนี่ย” บลูร้องออกมาเสียงดังลั่น

ขณะที่บลูกำลังบ่นอยู่นั้น ก็โดนหลังของเสือโคร่งหวดเข้าใส่ บลูกระเด็นไปชนต้นไม้ด้านหลังและสลัดน้ำออกมา เสือโคร่งไม่ปล่อยโอกาส รีบกระโจนเข้าใส่อีกครั้ง ทำหน้าด้านขวาตะปบเข้าใส่ใบหน้าของบลูจนกระเด็นไป

อีกทาง

321

ใบหน้าของบลูมีรอยแผลจากเล็บปรากฏขึ้นมา เลือดไหลออกมาจากบาดแผลจนทำให้ใบหน้าของเขาเสียโฉมไปบางส่วน

“ไอ้เสือบ้า แก่ไม่ตายดีแน่” บลูพูดเสียงเย็น พร้อมกับคิดแผนที่จะจัดการไอ้เสือนี้ขึ้นมาในพริบตา

‘ขอให้มันได้ผลทีเถอะ’

บลูค่อยๆ พยุงตัวลุกขึ้นมาและทดลองใส่พลังพิเศษลงไปในอาวุธเหมือนกับที่พนักงานในอาคารเริ่มต้นแนะนำมา ดาบก็ค่อยๆเรืองแสงจางๆ เสียงระบับก็ดังขึ้น

ผู้เล่น เวสบลู ได้รับสกิลผนึกพลัง ระดับ 1

“เฮลละนะไอ้เสือบ้า” บลูพูดเสียงเหยิ่ม แวตาสนุกสนานเปลี่ยนเป็นจริงจัง ดาบถูกเก็บเข้าฝักอีกครั้ง ดัดเท้าเข้าหาเสือโคร่งที่กระโจนเข้าหาเช่นกัน

ทำดาบอีไอ

89/94

ดาบถูกชักออกมาจากฝักอย่างรวดเร็ว คมดาบลากผ่านข้อเท้าของเสือโคร่งตัดเส้นเอ็นข้อเท้าซ้ายทั้งด้านหน้าและด้านหลัง เลือดพุ่งออกมาจากบาดแผลอย่างบ้าคลั่ง ร่างของเสือโคร่งล้มลงกับพื้น มันพยายามลุกขึ้นมาอีกครั้งด้วยขาข้างที่เหลืออยู่ แต่บลูก็เดินเข้ามาอย่างช้าๆ และมองมันด้วยสายตาเยาะเย้ย

“นี่ตอบแทนที่แกตะปบหน้าฉัน”

ฉับ! ฉับ! โฮกกก

เสือร้ายร้องออกมาอย่างทรมานเมื่อดาบของบลูฟันเข้าที่เอ็นข้อเท้าอีกสองข้างที่เหลือ ร่างของมันล้มลงกับพื้นในสภาพที่ลุกขึ้นอีกไม่ได้แล้ว

เมื่อเห็นดังนั้นเขาก็กระหน่ำฟันดาบที่ผนึกพลังลงใส่มันไม่ยั้ง พลังชีวิตของเสือร้ายลดลงเรื่อยๆ บาดแผลจำนวนมากปรากฏขึ้นบนร่าง เสียงร้องของมันดังโหยหวน จนในที่สุดมันก็แน่นิ่งไปและเสียงระบับก็ดังขึ้น

ผู้เล่น เวสบลู สังหาร เสือโคร่งลายดาบ ระดับ 11 ได้รับค่าประสบการณ์
136 หน่วย ได้รับเงิน 112 Silver ได้รับดาบสั้นระดับ 1 จำนวน 1 เล่ม

ผู้เล่น เวสบลู เลื่อนระดับเป็นระดับ 4

ผู้เล่น เวสบลู สกิลฉีกพลังเลื่อนเป็นระดับ 4

“กว่าจะตายได้ อึดเกินไปแล้วนะพี่” บลูบ่นปิดท้าย ก่อนจะพึมพำ
ขึ้นมาอย่างหมดแรง “ไม่ไหวแล้วแฮะพักหน่อยดีกว่า...ว่าแต่แผลนี้จะรักษา
ยังไงหว่า”

ว่าแล้วก็เดินไปนั่งพักตรงหินขนาดใหญ่ และเปิดบอर्डข่าวสาร ซึ่งมี
คำแนะนำสำหรับผู้เล่นใหม่เขียนเอาไว้อยู่ บลูรีบกวาดสายตาค้นหาการ
รักษาบาดแผลทันที

“ปล่อยไว้ 3 ชั่วโมงบาดแผลจะค่อยๆ รักษาตัวเอง หรือไม่ก็ให้ผู้เล่น
สายรักษาช่วยรักษาให้ โอเค นั้นรอให้พื้นพลังก่อนแล้วกันแฮะ กินยาฟื้นฟูพลัง
แล้วมันเปลือง”

บลูนั่งเล่นสีกพักพลังก็ค่อยๆ พ้นขึ้นแต่ช้ามาก แล้วเขาก็นึกขึ้นได้ว่า
มีกล่องยังไม่ได้เปิดอยู่ 4 กล่อง จึงเปิดช่องเก็บของหยิบกล่องเพชรออกมา
วางได้ตรงหน้า แล้วพูดว่า

“เปิด” กล่องเพชรส่องแสงออกมาและเสียงระบบก็ดังขึ้น

ผู้เล่น เวสบลู ได้รับ ดาบเทพสายฟ้า ระดับ SS

ผู้เล่น เวสบลู ได้รับ แหวนเทพศาสตรา ระดับ SSS

ผู้เล่น เวสบลู ได้รับ สร้อยแห่งคำสาป ระดับ A

ผู้เล่น เวสบลู ได้รับ แผนที่สู่เส้นทางลับ ระดับ S

“เยส! ของระดับ SSS ติดมาด้วย โชคดีโคตรเลย”

บลูร้องลั่นด้วยความยินดีและหยิบของทั้งหมดมาตรวจสอบ ซึ่งได้แก่
ดาบสองคมสีเงินที่มีลายสายฟ้าที่ใบดาบ แหวนที่มีรูปดาบสองเล่มไขว้กัน
สร้อยคอรูปกางเขนสีดำ และกระดาศ 1 แผ่น

ดาบเทพ สายฟ้า	ไอเท็มระดับ SS อาวุธทั่วไป	พลังโจมตี 30,000
ความสามารถเสริม + พลังโจมตีธนูสายฟ้า 10%		
ความสามารถพิเศษ เมื่อโจมตีมีโอกาas 5% ที่ผู้ที่ถูกโจมตีจะติดสถานะ อัมพาต เป็นเวลา 5 วินาที		
สกิลประจำอาวุธ คลื่นสายฟ้า		

แหวนเทพ ศาสตรา	ไอเท็มระดับ SSS เครื่อง- ประดับรูปแบบแหวน	พลังโจมตี -
ความสามารถเสริม เมื่อสวมใส่จะได้รับสกิล เทพศาสตรา ขั้น 1 ระดับ 1		
ความสามารถพิเศษ สามารถเก็บอาวุธชนิดใดก็ได้ไว้ในแหวนได้ 1,000 ชิ้น (ต้องทำสัญญาด้วยเลือดก่อนแหวนจึงจะแสดงผล)		
ไม่สามารถซื้อ ขาย แลกเปลี่ยนได้ หากเสียหายจะซ่อมแซมตัวเองในเวลา 6 ชั่วโมง หากสูญหายจะกลับมาหาเจ้าของโดยการเรียกเพียงครั้งเดียวสามารถใช้ได้เฉพาะผู้ทำสัญญาเท่านั้น		

สร้อยคอแห่ง คำสาป	ไอเท็มระดับ A เครื่องประดับรูปแบบสร้อยคอ	พลังโจมตี -
ความสามารถเสริม -		
ความสามารถพิเศษ ลดโอกาสการติดคำสาปลง 50%		

แผนที่สู่ เส้นทางลับ	ไอเท็มระดับ S ไอเท็มทั่วไป	พลังโจมตี -
เมื่อเข้าไปใกล้สถานที่ลับต่างๆ เช่น ดันเจี้ยนลับ จะมองเห็นเส้นทางไปยังสถานที่แห่งนั้นได้ทันที สามารถเปลี่ยนเป็นแผนที่ในหน้าต่างระบบได้		

เมื่ออ่านจบเขาก็หยิบแหวนเทพศาสตราขึ้นมา เอามือปาดเลือดที่บริเวณใบหน้ามาแตะที่แหวนเพื่อทำสัญญากับแหวนเทพศาสตราทันที เสียงระบบก็ดังขึ้น

ผู้เล่น เวสบลู ทำสัญญากับแหวนเทพศาสตราระดับ SSS สำเร็จ
ได้รับสกิล เทพศาสตรา ระดับ 1

เทพศาสตรา	สายพิเศษ	ระดับ 1	ดีเลย์ ไม่ปรากฏ
- เมื่อถืออาวุธทุกชนิด จะเพิ่มพลังโจมตีสองรูปแบบ +10 x ระดับสกิล - ไม่สามารถเรียนสกิลสายอาวุธอื่นๆ ได้ในทุกกรณี แต่สามารถใช้แทนสกิลสายอาวุธได้ทุกชนิด *ปัจจุบันเพิ่มพลังโจมตี 10 หน่วย			

บลูสวมแว่นเทพศาสตราที่นิ้วกลางมือขวา สวมสร้อยคอแห่งคำสาป และเก็บดาบเทพสายฟ้าไว้ในแว่นเทพศาสตรา จัดการหลอมรวมแผนที่สู่เส้นทางลับเข้าที่หน้าต่างระบบ หน้าต่างแผนที่ก็ด้งขึ้นมาเป็นแผนที่ทั้งสองทวีป เขาก็กดปิดลงไป

เมื่อนั่งพักจนพอก็ออกเดินลึกเข้าไปอีก เก็บดาบระดับ 1 แล้วถือดาบเทพสายฟ้าแทน หลังจากเดินไปสักพักเขาก็พบกวางตัวหนึ่ง

กวางอสูรระดับ 9 ปรากฏตัว

บลูชักดาบเทพสายฟ้าออกมาและฉีกพลังลงไป ประกายสายฟ้าแล่นออกมาจากดาบทำให้บลูแปลกใจเล็กน้อย เขาพุ่งเข้าไปฟันใส่กวางอสูรทันที

154,382

เพียงแค่การโจมตีครั้งเดียวกลับทำให้กวางอสูรตายทันที บลูยืนมองดาบในมือของตนเองด้วยความทึ่ง ซึ่งไม่แปลกเลยเพราะดาบระดับนี้ต่อให้พันธมิตรระดับ 50 ยังตายในดาบเดียวและยิ่งมาได้พลังเพิ่มจากการฉีกพลัง ทำให้การโจมตีเพียงครั้งเดียวก็สามารถสังหารสัตว์อสูรพวกนี้ได้เลย

อันที่จริงอาวุธพวกนี้มีไว้สำหรับสู้กับสัตว์อสูรคลาส 4 ขึ้นไปด้วยซ้ำ การเอามาสู้กับพวกระดับต้นๆ แบบนี้เป็นที่แน่นอนว่า พวกสัตว์อสูรตายอนาถแน่

เสียงระบบแจ้งการเลื่อนระดับของสกิลแต่ไม่แจ้งการเลื่อนระดับของบลู ทำให้เจ้าตัวสายหน้าอย่างเซ็งๆ และเปิดแผนที่ออกมาดูเพื่อหาสถานที่ที่เหมาะสมกับตัวเอง จนเจอสถานที่ที่น่าสนใจเข้า

“อีกประมาณ 70 กิโลเมตร มีทะเลสาบอยู่ ไปเดินเล่นที่นั่นแล้วกัน เผื่อจะมีอะไรสนุกๆ บ้าง”

บลูมุ่งหน้าไปยังทะเลสาบของเกาะเริ่มต้น เป็นสถานที่ที่คนไม่ไปกัน เพราะระดับของสัตว์อสูรที่อยู่กลางทางก็ปาไป 40 กว่าๆ แล้ว ทำให้คนส่วนใหญ่เลือกที่จะไปทวีปหลักเลยมากกว่า

บลูเดินทางอย่างสนุกสนานจนเวลาผ่านไป 2 วันก็มาถึงทะเลสาบระหว่างทางเขาก็เหวี่ยงดาบสังหารสัตว์อสูรมาตลอดทาง ทำให้ออนี่ระดับ

ขึ้นเป็น 19 แล้ว ซึ่งเป็นการเลื่อนระดับที่เร็วมาก ส่วนสถิณีนิกพลังนั้นตอนนี้อยู่ที่ระดับ 21 และสถิณืเทพศาสตรานั้นอยู่ที่ 17

“สวยจังแะะ” บลูพูดลอยๆ ในสายตาของเขานั้นปรากฏภาพทะเลสาบที่กว้างใหญ่สุดสายตา ผิวน้ำใสจนมองเห็นสัตว์อสูรที่ว่ายอยู่ในน้ำ ซึ่งมันทำให้เขาขาดสติเพราะมันคือ ปลากินเนื้อ

บลูทดลองล่อสัตว์อสูรมาตัวหนึ่งและทำให้มันตกลงไปในน้ำ พริบตาเดียวปลากินเนื้อไม่ต่ำกว่า 100 ตัว ก็กรูกันเข้ามากินจนหมด แถมระดับของพวกมันสูงถึง 60 เลยทีเดียว

บลูที่ตาลองอย่างครุ่นคิด มองดาบในมือของตัวเองสลับกับทะเลสาบตรงหน้า แล้วก็คิดแผนบางอย่างขึ้นมาได้

“อืม...กะจากสายตาแล้ว กว้างขนาดนี้ไม่มีต่ำกว่าพันตัวแน่ๆ เผลอๆ จะเข้าหลักหมื่น จริงด้วย! ลองแบบนี้ดูดีกว่า เรายื่นลาดจริงๆ”

บลูพูดจบก็หัวเราะอย่างชั่วร้ายสุดๆ ออกมา ดาบเทพสายฟ้าถูกผนึกพลังลงไปแล้ว เขาเรียกใช้สถิณืที่อาจทำให้พลังของเขาในตอนนั้นหมดทันที นั่นคือ

คลื่นสายฟ้า

ดาบเทพสายฟ้ามีประกายสายฟ้าแล่นไปทั่วทั้งเล่ม บลูกระโดดและฟันดาบไปข้างหน้าสุดแรง คลื่นสายฟ้าพุ่งเข้าใส่ทะเลสาบทันที สายฟ้าแล่นไปทั่วทั้งทะเลสาบ ไม่นานสายฟ้าก็หายไป เสียงระบบก็ดังขึ้น

ผู้เล่น เวสบลู สังหารปลากินเนื้อ ระดับ 60 จำนวน 13,218 ตัว ได้รับค่าประสบการณ์ 55,981,068 หน่วย ได้รับเงิน 54,328,192 Silver ได้รับดาบระดับ 2 จำนวน 3,929 เล่ม ได้รับสร้อยคอระดับ 1 จำนวน 420 เส้น ได้รับผลึกธาตุน้ำระดับ 1 จำนวน 10,583 ก้อน

ผู้เล่น เวสบลู เลื่อนระดับเป็น 100 เนื่องจากยังไม่ได้ทำควเอสต์ปลดล็อกคลาสระดับค่าประสบการณ์ทั้งหมดถูกลบ

เนื่องจากเป็นการได้รับอาวุธและเครื่องประดับจำนวนมากในครั้งเดียวและอยู่ในอาณาเขตช่วยเหลือของเกาะเริ่มต้น ระบบจะทำการหลอมรวม

อาวุธทั้งหมดให้เป็นของระดับสูงขึ้นเป็นกรณีพิเศษ

ผู้เล่น เวสบลู ได้รับดาบระดับ A จำนวน 1 เล่ม ได้รับผลึกธาตุน้ำระดับ A จำนวน 2 ก้อน ได้รับสร้อยคอระดับ A จำนวน 1 เส้น

บลูยิ้มกว้างกับผลที่ได้และหยิบของมาตรวจสอบ แต่ก็ต้องขมวดคิ้ว เพราะสร้อยคอกับดาบระดับ A นั้นถูกปิดผนึกเอาไว้ พลังโจมตีและความสามารถพิเศษจึงเป็น 0 ส่วนผลึกธาตุน้ำนั้นเอาไว้ใช้ในการหลอมไอเพิ่ม เขาจึงไม่สนใจผลึกธาตุเท่าไรและโยนใส่ช่องเก็บของไป เพราะผลึกธาตุนั้นถ้าเป็นธาตุเดียวกันและระดับเดียวกันจะใส่ไปก็ขึ้นก็ได้โดยจะนับแค่ช่องเดียว และเตรียมเปิดหาคำว่า ‘ปิดผนึก’ ในบอร์ดข่าวสารทันที แต่ขณะที่กำลังจะเปิดบอร์ดข่าวสารออกมา เสียงระบบก็ดังขึ้น

เนื่องจากผู้เล่นทำการสังหารปลากินเนื้อในทะเลสาบกินเนื้อของเกาะเริ่มต้นเกิน 10,000 ตัวในวันเดียว ทำการปลูก เจ้าแห่งทะเลสาบกินเนื้อซีดร้าก่อน ระดับบอส คลาส 3 ระดับ 10 ขึ้นมา

เมื่อเสียงระบบจบลง ใบหน้าที่ยิ้มแย้มของบลูก็ซีดขาวทันที เพราะระหว่างเดินทางเขามีเวลาวางจึงเปิดบอร์ดข่าวสารออกมามดู สัตว์อสูรคลาส 3 แข็งแกร่งมาก และการจะไปล่าสัตว์อสูรคลาส 3 ก็ต้องไปเป็นกลุ่มหลายคน

ที่ใจกลางทะเลสาบ มีน้ำวนปรากฏขึ้น พร้อมกับคอยาวๆ สีเขียวของมังกรค่อยๆ โผล่ขึ้นมา ความยาวของคอนั้นเกือบ 15 เมตร ส่วนหัวนั้นมีปากขนาดใหญ่กว่า 3 เมตร เขี้ยวแหลมคมขึ้นอยู่เต็มปาก เสียงระบบก็ดังขึ้น

ซีดร้าก่อน ระดับบอส คลาส 3 ระดับ 10 ปรากฏตัว ผู้ที่ถูกสังหารเสียชีวิต 10 ระดับและเพิ่มเวลาเกิดใหม่เป็น 6 ชั่วโมง

‘ซีดร้าก่อนมันแปลว่ามังกรทะเลนี่หว่า แล้วกระแดะมาอยู่ในทะเลสาบน้ำจืดได้ไง แถมยังมาอยู่ในเกาะเริ่มต้นอีก’ บลูคิดในใจอย่างสงสัยกับคนสร้างเกมที่เขาตัวแบบนี้มาไว้ในเกาะเริ่มต้น เพราะผู้เล่นในเกาะเริ่มต้นสู้กับตัวแบบนี้ไม่ไหวแน่

ซีดร้าก่อนขยับปาก เสียงก็ดังออกมา “เจ้าบังอาจมากที่มานุกฎดินของข้า”

“เงะ! พุดได้ด้วยเว้ย”

“ตายชะ!” ชีตราก้อนตวาดและพุ่งเข้าจับบลูอย่างแรง

“ใจเย็นสิพี่” บลูรีบวิ่งหลบทันที

ตูม! พื้นดินที่บลูเคยอยู่เกิดหลุมลึกขึ้นมา ส่วนเจ้าตัวนั้นหนีออกมาได้ฉิวเฉียด

บลูกลืนน้ำลายเอือกเมื่อเห็นหลุมตรงหน้า ‘โห นี่ถ้าเข้าไปอีกนิดไม่รอดแน่’

บลูคิดในใจแต่ไม่ทันจะคิดอะไรต่อ ปากของชีตราก้อนก็ขยับอีกครั้ง และมีกระสุนน้ำเส้นผ่าศูนย์กลางกว่า 2 เมตรพุ่งออกมา

“แวก!!!” บลูร้องลั่นและกระโดดหลบไปอีกทาง รอดพ้นไปอย่างเฉียดฉิว

บึ้ม! กระสุนน้ำพุ่งเข้าใส่ต้นไม้อย่างจัง ต้นไม้หลายต้นหักโค่นลง บลูรีบตั้งสติอาศัยจังหวะที่หวั่นๆ ของชีตราก้อนยังอยู่กับพื้น รีบวิ่งไปที่หัวของมันอย่างรวดเร็วแล้วกระโดดขึ้นไปบนหัวของมัน และแทงดาบเทพสายฟ้าที่มีประกายสายฟ้าแล่นอยู่เข้าใส่เต็มแรง

ฉีก!

382,337

ด้วยระดับที่เพิ่มขึ้น ทำให้พลังโจมตีของบลูมากยิ่งขึ้น เลือดสีแดงฉานพุ่งออกมาจากบาดแผล แต่ทว่าพลังชีวิตของชีตราก้อนนั้นมีถึง 10,000,000 หน่วย การโจมตีนี้จึงลงพลังของมันลงไปได้ไม่มากเท่าไร

“ก้าชชช” ชีตราก้อนร้องและเหวี่ยงหัวไปมาอย่างบ้าคลั่ง บลูรีบหาที่จับแต่หัวของมันก็ดันโล่งเตียนไร้ที่ยึดเหนี่ยว

บลูจึงอาศัยดาบเทพสายฟ้าเป็นที่พึ่งสุดท้าย โดยการกดดาบให้ลึกไปกว่าเดิมและจับด้ามให้มั่น ชีตราก้อนถอยไปในทะเลสาบ ส่วนหัวของมันก็ยังสะบัดอย่างบ้าคลั่งจนดาบของบลูค่อยๆ เลื่อนออกมาจากหัวของมันทีละน้อย โดยที่เจ้าตัวก็พยายามออกแรงดันมันเข้าไปอีก

“ลูกพ่อ อย่าเพิ่งหลุดออกมา ไม่น้ำ ม่ายยย” บลูร้องลั่นเมื่อปลายดาบ

หลุดออกมาจากหัวของซีดร้าก่อน

ร่างของเขาถูกเหวี่ยงขึ้นสูงลิบ บลูเพิ่งจะเคยสัมผัสกับบรรยากาศบนฟ้าเป็นครั้งแรกจึงออกอาการมีความสุข แต่เมื่อมองลงมาก็ต้องตาเหลือกเมื่อเห็นปากที่เต็มไปด้วยคมเขี้ยวกำลังอ้ารออยู่

“ม่ายย อย่ากินผม ผมไม่อร่อยหรอก” บลูร้องลั่นพร้อมกับร่างของเขาที่ร่วงลงตามแรงโน้มถ่วงของโลกจนมาถึงปากของซีดร้าก่อน

จับ! ปากของซีดร้าก่อนปิดลง พร้อมกับร่างของบลูหายเข้าไปในปากของซีดร้าก่อน

ไม่ห่างจากตรงที่บลูกำลังสู้กับซีดร้าก่อน มีชายผู้หนึ่งยืนมองภาพที่บลูถูกซีดร้าก่อนจับเข้าไปด้วยสีหน้าเรียบเฉย ก่อนที่ชายผู้นั้นจะพูดกับตัวเองเบาๆ

“เฮ้อ ยังอุตส่าห์รอดอีกนะ แต่ยังไงก็คงตายในท้องอยู่แล้ว คงไม่ต้องห่วงแล้วละมั้ง”

เขามองไปยังซีดร้าก่อนที่กำลังดำลงไปใต้น้ำอีกครั้ง และถอนใจออกมา

“ถ้าไปเกิดที่เมืองก็อย่ามาที่นี้อีกแล้วกัน ไม่งั้นเกิดไปเจอเจ้านั่นขึ้นมาได้เป็นเรื่องแน่ ตอนนี้อยู่ไม่ถึงเวลาที่เจ้านั่นจะออกมา เกิดออกมาก่อนกำหนดได้เกิดเรื่องขึ้นแน่ๆ”

พูดจบก็มองไปที่ทะเลสาบ ซึ่งปรากฏภาพเกาะเล็กๆ อยู่ใจกลางทะเลสาบ เกาะนั้นอยู่ห่างจากฝั่งหลายกิโลเมตร ทำให้หมดหวังเรื่องผู้บุกรุกได้

เขาเปิดหน้าต่างระบบของตัวเองขึ้นมาเพื่อดูอะไรบางอย่าง แล้วร่างเขาก็เปล่งแสงสีทองและค่อยๆ เลือนหายไป

“ซีด! เจ็บโคตรเลย”

บลูที่ยังรอดชีวิตอยู่ในที่มีดร้องออกมาอย่างเจ็บปวด ขาทั้งสองข้างมีรอยเขี้ยวของซีดร้าก่อนที่กัดจนทะลุเป็นรู เลือดไหลออกมาจากปากแผลเป็น

จำนวนมาก

ถ้าถามว่าเจ้าตัวรอดมาได้ยังไงนั้น ก็เพราะก่อนที่จะตกถึงปากของ ชีตราค้อน บลูซัดดาบไปด้านหลังและเรียกใช้สกิล คลื่นสายฟ้า แม้พลังพิเศษ จะฟื้นขึ้นมาเพียงนิดเดียว แต่สกิลก็ยังทำงานอยู่ดี คลื่นสายฟ้าได้พุ่งออกจากดาบและเพิ่มแรงส่งให้บลูวิ่งเร็วขึ้นกว่าเดิม ทำให้เขี้ยวของชีตราค้อนที่ ควรจะจับเข้าที่กลางลำตัว พลัดไปโดนที่ขาแทน และตอนนี้เจ้าตัวก็อยู่ที่...

“ถ้าเดาไม่ผิด ตอนนี้เราน่าจะอยู่ในกระเพาะของมันสินะ แต่มีดแบบนี้มองอะไรไม่เห็นเลย จริงสิ!”

บลูติดนิ้วเมื่อนึกขึ้นได้ ดาบเทพสายฟ้าถูกเรียกออกมาและผนึกพลัง ลงไป ประกายสายฟ้าแล่นไปทั่วดาบ ทำให้เกิดแสงสว่างสามารถมองเห็น โดยรอบได้

ในตอนนี้น้เขามองเห็นเพียงแค่ผนังสีแดงที่มีเส้นเลือดอยู่และขยับได้ เล็กน้อยเท่านั้น บลูค่อยๆ คลานไปชิดกับผนังและลองเอานิ้วจิ้มดู

“ซัด นิมแบบนี้กระเพาะแน่ๆ” บลูพูดด้วยแววตาเจ้าเล่ห์ “แต่ถ้าเรา อยู่ในกระเพาะมันแบบนี้ก็เสร็จโจรสล โจมตีกลับไม่ได้ แผลหายเมื่อไหร่เตรียมตัวตายได้เลยแก...หึๆ”

ว่าแล้วก็หัวเราะออกมาด้วยเสียงหัวเราะชั่วร้ายสุดๆ และนั่งรออย่าง ใจเย็นเพื่อให้บาดแผลหายตามเวลา

ระหว่างนั่งรอนั้นบลูก็คิดถึงเรื่องเรื่องหนึ่งขึ้นมา เรื่องวิชาการต่อสู้ ต่างๆ ที่เขาเรียนมาแทบจะเอามาใช้ในเกมไม่ได้เลย เพราะดูจากเมื่อสักครู่ ถ้าเอาวิชาหมัดมวยไปอัดกับมันคงมีแต่ตายกับตายเท่านั้นเอง

แถมวิชาที่เขาถนัดที่สุดอย่างวิชาปลดกระดุกก็ไม่สามารถใช้ได้ด้วย เพราะหากจะถอดกระดุกของสิ่งมีชีวิตจะต้องรู้สรีระร่างกายของฝ่ายตรงข้าม ก่อน แล้วจดจำว่ากระดุกส่วนไหนอยู่ตรงไหน ข้อต่อไหนอยู่ตรงไหนจึงจะสามารถปลดกระดุกได้ แต่เขาก็พึงรู้ว่ากระดุกของมังกรทะเลไม่เหมือนของ คนหรือสัตว์ที่เขาเคยรู้มาแน่ๆ

เวลาผ่านไปเกือบสามชั่วโมง บลูยังนั่งรออย่างใจเย็น บาดแผลเหลือ

อีกไม่มากก็จะหายสนิท แต่แล้วก็ได้กลิ่นอะไรแปลกๆ ขึ้นมา แล้วก็หยดน้ำหยดลงมานบนไหล่ ทำเอาเจ้าตัวร้องลั่นเพราะรู้สึกแสบร้อนตรงบริเวณนั้น

“จึก! น้ำย่อยนี้แสบชะมัด ปล่อยไว้ได้เหลือแต่กระดูกเน่ตุ ลงมือตอนนี้เลยดีกว่า”

เมื่อตัดสินใจได้ดังนั้น ดาบเทพสายฟ้าจึงถูกผลึกพลังลงไปอีกครั้ง และฟันใส่ผนังกระเพาะอย่างแรง

543,274 (Critical)

“ก๊าชซซ” ซีดราก่อนที่นอนอยู่กลางทะเลสาบ สะดุ้งตื่นขึ้นมาเพราะความเจ็บปวดภายในร่างกาย มันดินพรวดๆ ไปทั่ว และค่อยๆ เข้าใกล้เกาะที่อยู่ใจกลางทะเลสาบ

“เอาเข้าไปอีก เอาอีก เอ้าจับ เอ้าฉวะ เอ้าจับ”

บুদ্ধะคมฟันใส่กระเพาะของซีดรา ก่อนจนตอนนี้มีเลือดไหลออกมาจนท่วมสูงถึงเอวแล้ว

“ตายยากตายเย็นจริงๆ ไฉ้ทะเลเอ๊ย”

เสียงบ่นของบুদ্ধะขึ้น เมื่อเขาโจมตีไปรวมค่าเสียหายได้แปดล้าน เกือบจะเก้าล้าน ซึ่งก็ใกล้จะทำให้ซีดรา ก่อนตายแล้ว แต่ตอนนี้เลือดของมันก็ไหลท่วมจนมาถึงอกแล้ว

“ช่วยไม่ได้ เดี่ยวจมนเลือดตายพอดี”

บুদ্ধะตัดสินใจเรียกใช้สกิลเพื่อจบชีวิตของซีดรา ก่อนอย่างรวดเร็ว ก่อนที่ตัวเองจะโดนเลือดของมันท่วมตัวจนจมนเลือดตาย น่าอนาถกว่าจมน้ำตายเยอะ

คลื่นสายฟ้า

1,392,649 (Critical)

บลูเหวี่ยงดาบไปด้านหน้า คลื่นสายฟ้าพุ่งออกจากดาบไปและแทงทะลุกระเพาะของซีดรา ก่อนจนเปิดให้เห็นด้านนอกที่มีแสงสว่างลอดเข้ามา ค่าเสียหายมหาศาลปรากฏขึ้นพร้อมกับร่างซีดรา ก่อนหยุดสลายไปสลายมาและเน่เน่ไปพร้อมกับเสียงระบบก็ดังขึ้น

ผู้เล่น เวสบลู สังกัร ซีตราก่อน ระดับบอส คลาส 3 ระดับ 10 ได้รับค่าประสบการณ์ 92,482,385 หน่วย ได้รับเงิน 20,000 Gold ได้รับหอกระดับ C จำนวน 1 เล่ม ได้รับตำราสกิล ลมหายใจแห่งน้ำ จำนวน 1 เล่ม ได้รับกระเป๋าน้ำมังกร จำนวน 1 ใบ ได้รับผลึกธาตุน้ำระดับ C จำนวน 2 ก้อน

เนื่องจากผู้เล่นยังไม่ได้ทำควอสต์เลื่อนคลาส ค่าประสบการณ์ทั้งหมดถูกลบ

สกิลฉีกพลัง เลื่อนระดับเป็น 43 สกิลเทพศาสตรา เลื่อนระดับเป็น 34

บลูรีบมุดออกมาจากร่างของซีตราก่อน และว่ายน้ำแบบไม่คิดชีวิตเพื่อไปยังเกาะทันที เพราะตอนนี้ปลากินเนื้อเจอเหยื่อในอาณาเขตจึงรุกกันเข้ามา ซึ่งโชคยังดีที่เล็ดจากร่างของซีตราก่อนล่อพวกปลากินเนื้อส่วนใหญ่ให้มุ่งไปยังร่างไร้ชีวิตของซีตราก่อน ทำให้มีแค่ไม่กี่ตัวที่ว่ายตามเขามา

“จะตามมาหาบิดาแกหรือวะ! อีกนิดเดียว อีกนิดเดียว ถึงแล้วไว้อ! รอดแล้ว”

บลูตะโกนลั่นอย่างดีใจ เมื่อว่ายน้ำขึ้นมาบนเกาะได้สำเร็จพร้อมกับอาการหอบหายใจอย่างถี่รัว และยังไม่ทันหายเหนื่อยก็ไปแลบลิ้นปลิ้นต่ายวปลากินเนื้อที่อยู่ในน้ำ

“แหม่ๆ ขึ้นมาก็ไม่ได้ ไล่ปลาล้าง” บลูหันหลังและส่ายก้นยั่วมันอีกทำให้ปลากินเนื้อคลั่งกระโดดจับกันเขาอย่างจัง

“โอ๊ย! มันเจ็บนะเพีย ไล่ปลาบ้า”

บลูเรียกดาบเทพสายฟ้ามาฟันจับ ทำให้ปลากินเนื้อตายในทันที ร่างของมันก็ร่วงลงไปใต้น้ำให้เป็นเหยื่อของพวกเขาตัวเอง เสียงระบบแจ้งการตายและของที่ได้รับ ไม่ทำให้บลูสนใจแม้แต่น้อย สิ่งที่เขาสนใจในตอนนี้ก็คือ...

“ทีนี้...ที่ไหนละเนี่ย ในแผนที่ก็ไม่มี บอกแค่อยู่กลางทะเลสาบ แถมอีกฝั่งก็มองไม่เห็น ต่อให้เชือดปลาในทะเลจนหมดแล้วว่ายน้ำไปจะหมดแรง

ก่อนถึงฝั่งหรือเปล่าก็ไม่รู้ ดีไม่ดีเชือดปลามากๆ ไอ้ซีตราก้อนกลับมาเกิดได้งานเข้าอีกรอบแน่ เอาใจดีล่ะเนี่ย”

จ๊อก! เสียงท้องร้องดังขึ้นขัดจังหวะความคิด ทำให้ความกังวลเปลี่ยนไปเป็นความหิวแทน

“กินข้าวก่อนดีกว่า โชคดีนะที่ยังมีข้าวกล่องอยู่”

บลูนั่งลงกับพื้นทรายและเปิดช่องเก็บของหยิบข้าวกล่องของฟรีที่ได้จากอาคารเริ่มต้นมากิน ซึ่งเป็นข้าวหน้าหมูทอดแถมยังเป็นกล่องสุดท้ายแล้วด้วย เมื่อกินจนหมดเขาจึงเงยหน้าขึ้นมองท้องฟ้าที่มีดวงอาทิตย์กำลังส่องแสงแรงๆ มาอยู่

“หึ...เกมมันจะสมจริงเกินไปไหมเนี่ย ดวงอาทิตย์อยู่กลางหัวแบบนี้ร้อนบรรลัยเลย”

เขาบ่นแล้วเดินไปนั่งหลบแดดใต้ต้นไม้และหยิบของที่ได้จากซีตราก้อนมาดู มีหอคธรรมาที่ขึ้นว่าปิดผนึก กระเป๋านึงใบ หนังสือหนึ่งเล่ม ส่วนผลึกธาตุนั้นบลูไม่ได้สนใจได้แต่โยนไปเก็บรวมๆ กันไว้

“กระเป๋านี้ใช้เพิ่มช่องเก็บของให้เต็ม 1,000 ช่องได้เลยเหอเนี่ย สดุดยอดไม่ต้องเสียตังค์”

บลูอ่านรายละเอียดของกระเป๋าลงแล้วสั่งใช้งาน ช่องเก็บของกลายเป็น 1,000 ช่องทันที ซึ่งรายการไอเท็มจะแสดงหน้าละ 100 ชิ้น จึงสามารถเปิดหน้าไอเท็มเพิ่มได้อีก 10 หน้า

เมื่อจัดการตรวจสอบของอย่างอื่นเสร็จแล้ว เขาก็เปิดตำราสภิลก็ได้มา มีตัวอักษรบางอย่างพุ่งออกมาจากตำรา และหายไปในตัวของเขา แล้วเสียงระบบก็ดังขึ้น

ผู้เล่น เวสบลู ได้รับสภิล ลมหายใจแห่งน้ำ

ลมหายใจแห่งน้ำ	สายพิเศษ	ไม่ปรากฏ	ดีเลย์ ไม่ปรากฏ
สกิลทำงานตลอดเวลาสามารถอยู่ในน้ำ หายใจใต้น้ำได้ และเคลื่อนไหวใต้น้ำได้เหมือนกับเคลื่อนไหวบนบก			

พออ่านจบบลูก็ยิ้มอย่างพอกพอกใจกับสกิลใหม่ของตัวเอง แล้วจึงก็เปิดหน้าต่างระบบขึ้นมา ค้นหาคำว่า ‘ปิดผนึก’ ในบอร์ดข่าวสาร ไม่นานก็พบ คำอธิบายว่าไอเทมระดับตัวอักษรที่ตกจากสัตว์อสูร จะอยู่ในสถานะปิดผนึก โดยสกิลปลดผนึกนั้นหายากมาก น้อยคนนักที่จะมี

“บ้าเอ๊ย! แบบนี้จะไปหาคนปลดผนึกให้ได้ที่ไหนล่ะเนี่ย ทวีปเริ่มต้นน่าจะไม่มี คงต้องไปทวีปหลักก่อนสินะ ไอ้ของพวกนี้ถึงจะใช้ได้” บลูร้องออกมาด้วยอารมณ์ฉุนเฉียว ก่อนจะพ่นลมหายใจออกมา “งั้นเอาเป็นว่าเรื่องพวกนี้ช่างมันก่อน เราหาทางออกจากที่นี่ก่อนดีกว่า”

เมื่อตัดสินใจแล้ว บลูก็เริ่มออกเดินสำรวจเกาะ ซึ่งน่าแปลกใจที่เกาะนี้ไม่มีสัตว์อสูรอยู่เลยแม้แต่ตัวเดียว เหมือนกับเกาะนี้ถูกกันให้ออกห่างจากทุกสิ่ง

บลูเดินไปสักพักก็เจอกับแผ่นหินตกอยู่ที่พื้น เขาจึงหยิบขึ้นมาดูก็พบว่ามันเป็นแผ่นหินสีเหลี่ยมมีลายกลมๆ เหมือนขอบของอะไรซักอย่าง

“อะไรล่ะเนี่ย ช่างเถอะเก็บไว้ก่อนแล้วกัน” บลูจัดการเก็บเข้าช่องเก็บของตามประสาคนงก

บลูเดินสำรวจเกาะไปเรื่อยๆ จนถึงเวลาเย็น เจอแผ่นหินรวมกันได้ 8 แผ่น แล้วจึงมานั่งพักอยู่บริเวณข้างทะเลสาบ หักกิ่งไม้มาและฉีกพลั่งลงดาบเทพสายฟ้า เพื่อทำให้กิ่งไม้ติดไฟ

บลูก่อกองไฟเอาไว้แล้วเดินไปข้างแม่น้ำ หยิบหอกที่ถูกปิดผนึกเอาไว้ออกมาและเล็งหาจังหวะเหมาะๆ แทะหอกลงไป

ฉีก! หอกทะลุปลากินเนื้อกลางลำตัว และใช้ดาบเทพสายฟ้าฟันซ้ำไปเบาๆ ปลากินเนื้อก็ตายสนิท เขารีบทำตามทีพนักงานในอาคารเริ่มต้น

แนะนำ เอาปลากินเนื้อใส่ช่องเก็บของแล้วเอาออกมาเพื่อไม่ให้มันหายไป จนเมื่อเสร็จขั้นตอนเก็บรักษาแล้ว บลูก็เอาปลากินเนื้อไปเสียบกึ่งไม้ย่างกิน ระหว่างรอก็มาพิจารณาแผ่นหินทั้ง 8 แผ่น

เขาจับแผ่นหินมาวางต่อกันเรื่อยๆ จนในที่สุดมันก็มีสองแผ่นที่ต่อกันได้พอดี จึงรู้ทันทีว่าแผ่นหินพวกนี้เหมือนกับจิกซอร์นั่นเอง

“ต่อกันได้จริงๆ ด้วยแฮะ งั้นจัดโลด”

บลูเริ่มต่อแผ่นหินแผ่นอื่นๆ จนเมื่อปลาสุกได้ที่ก็หยุดต่อและคว้าปลามากิน ส่วนอีกมือก็เรียงแผ่นหินไปเรื่อยๆ จนในที่สุดแผ่นหินทั้งแปดก็ต่อกันจนเป็นรูปร่างเวทวงหนึ่ง เพียงแต่ขาดจุดด้านซ้ายล่างไปอีกจุดทำให้วงเวทนั้นไม่สมบูรณ์

“ขาดแผ่นหินไปหนึ่งแผ่น แสดงว่าเราต้องหาอีกแผ่นที่อยู่ในเกาะนี้ให้เจอสินะ แต่วันนี้สำรวจเกาะจนทั่วแล้วก็เจอแค่แปด แสดงว่าอีกแผ่นจะต้องถูกซ่อนเอาไว้แน่ เดี่ยวพรุ่งนี้ค่อยหาแล้วกัน” พุดจบก็เดินไปเก็บใบไม้มาปูเป็นที่นอน และดับกองไฟแล้วล้มตัวลงนอน

เช้าวันต่อมา

บลูลืมตาตื่นขึ้นมาเพราะแสงอาทิตย์แยงตา เขาเดินไปริมทะเลสาบ แล้ววกน้ำมาล้างหน้า และกะชกปลาอีกตัวเพื่อเป็นอาหารเช้า

“เอาละ ลุยหาแผ่นหินต่อดีกว่า”

และแล้วมหกรรมถล่มพื้นที่ก็เริ่มขึ้น เพราะเมื่อวานผ่านไปเกือบชั่วโมง บลูค้นหาแผ่นหินไม่เจอซักที จึงถล่มพื้นที่ต่างๆ เพราะคิดว่าแผ่นหินอาจจะถูกฝังไว้ใต้พื้นทรายก็ได้ เวลาผ่านไปจนเกือบเที่ยง เขาก็จัดการถล่มพื้นที่ไปเรื่อยๆ จนมาถึงที่พักของตัวเอง ก็มองเหม็งไปที่ก้อนหินขนาดใหญ่ก้อนเดียวที่มีอยู่ในเกาะ เพราะตั้งแต่สำรวจเกาะมาเขาไม่เจอก้อนหินเลยซักก้อน

“คงไม่ใช่หรอกมั้ง อะไรจะง่ายขนาดนั้น” บลูรำพึงแล้วเดินไปหยุดที่หน้าก้อนหินและถกแขนเสื้อขึ้นแล้วออกแรงยกก้อนหินจนหน้าแดง

ติง! ก้อนหินถูกยกออกไป ช่างได้มีแผ่นหินถูกทับเอาไว้อยู่ เขายิ้มและ

เอาแผ่นหินทั้งหมดออกมาเรียงจนครบ กลายเป็นรูปวงเวทหนึ่งวงที่สมบูรณ์
“แล้วทำไงต่อละเนี่ย”

บลูเกาหัวแกรกๆ แต่ทันใดนั้นแผ่นหินก็มีแสงสว่างวาบออกมาและ
คูดร่างของบลูหายเข้าไป

โครม!

“โอ๊ย! แดกๆ ส่งมาดีๆ ไม่ได้เหรอเนี่ย ทำไมต้องเอาหัวลงด้วย!”

บลูโวยวายลั่นเมื่อถูกแสงสว่างจากแผ่นหินส่งมาที่ไหนก็ไม่รู้ในสภาพ
หน้าทิ่มดิน ทำให้เขาต้องลืมรสชาติของดินเค็มๆ เข้าเต็มปาก

เขาค่อยๆ ดันตัวขึ้นแล้วมองไปรอบๆ ก็พบทุ่งหญ้ากว้างใหญ่สุดสายต
มีบ้านอยู่หลังหนึ่งไกลๆ ชายหนุ่มไม่รอช้ารีบเดินไปที่บ้านหลังนั้นแล้วยกมือ
เคาะประตูบ้าน

ก๊อกๆ

แอ็ด! ประตูถูกเปิดออก ชายชราวัยน่าจะขึ้นเลขเจ็ด หน้าวเครายาว
สีขาว สีน้าดูใจดี ใส่ชุดผ้าแบบจีนเดินออกมาทักทาย

“ในที่สุด ก็มีคนมาเยี่ยมข้าเสียที ไม่มีใครมาหาช้านานมากแล้ว
นะเนี่ย”

“เอ่อ...ขออนุญาตถามว่าที่นั่นที่ไหนเหรอครับ” บลูถามอย่างสุภาพ
ชายชรายิ้มอย่างอ่อนโยนแล้วตอบ

“ที่นี่คือสถานที่ฝึกฝนสำหรับพวกมือใหม่นะสิ เงื่อนไขการมาที่นี่คือ
ต้องเป็นคนที่ยังไม่เคยเก็บระดับมาก่อนเลยตั้งแต่เล่นมาและมาเก็บระดับ
ที่เกาะเริ่มต้น และหลังจากเก็บระดับแล้วจะต้องยังไม่เคยออกจากเกาะ
เริ่มต้นเลยแม้แต่ครั้งเดียว”

“แล้วผมจะได้อะไรจากที่นี่เหรอครับ” บลูถามด้วยท่าที่สนใจมาก

“เจ้าจะได้รับการฝึกต่างๆ จากสถานที่แห่งนี้ ชนิดที่ว่าเจ้าออกจากที่นี่
เมื่อไหร่ เจ้าจะกลายเป็นคนละคนเลยละ”

“จริงเหรอครับ!” บลูถามตาเป็นประกาย โดยไม่ทันสังเกตแม้แต่บ่อย

ว่าสายตาค้นย้อนนโยบายของชายชราได้เปลี่ยนเป็นสายตาหนักใจ

“จริงสิ เอาละ ขอให้คุณความสามารถของเจ้าน้อยนะ” ชายชราพูดจบก็เอามือวางบนหัวลู ไม่นานก็เอามือออกและทำสีหน้าประหลาดใจ

“เจ้านี้แปลกจริงๆ แต่ก็ดันผ่านเงื่อนไขลับของข้าซะได้” ชายชราเพิ่มพ้ำแต่บลุกก็ไยยืน

“ช่วยอธิบายให้กระจ่างหน่อยได้ไหมครับ คือผมงงไปหมดแล้ว”

“เจ้าผ่านเงื่อนไขในการเรียนวิชากับข้าด้วยเงื่อนไขสูงสุด คือยังไม่ได้เลือกสายพลัง ทำให้เจ้าสามารถสร้างลมปราณของตัวเองได้ และเลือกรูปแบบพลังจิตได้ด้วย”

“หยุดก่อนลุง คือไอ้พลังปราณเนี่ยพอเข้าใจ แต่พลังจิตนี่ไม่เข้าใจเลย”

ชายชราหัวเราะเบาๆ ก่อนจะตอบ

“พลังจิตเป็นพลังแบบพิเศษ เงื่อนไขการได้รับคือต้องตามหาสถานที่แบบนี้ที่กระจายอยู่ทั่วโลก โดยเงื่อนไขการเข้ามาจะต่างกันไป และจะได้รับพลังจิตในรูปแบบตายตัวของที่แห่งนั้น อันที่จริงถ้าเจ้าเลือกสายพลังแล้วเจ้าจะได้รับสายพลังที่สองคือพลังจิตสายของข้า คือ จิตธรรมชาติ ที่สามารถสัมผัสได้ถึงการคงอยู่ของสิ่งมีชีวิตต่างๆ ในอาณาเขตที่กำหนด”

“เออจ้ ลั่นๆ เลยว่าผมจะได้อะไรจากที่นี่ไปบ้าง” บลูร้องขอการสรุป

ชายชรามอ้ม เดินหายไปในบ้านแล้วหยิบหนังสือออกมาสามเล่ม และยื่นตำราปกสีน้ำตาลเก่าๆ เล่มหนึ่งส่งให้ก่อน

“นี่คือตำราลมปราณสารพัดนึก เจ้าคิดลมปราณรูปแบบที่เป็นของตัวเองให้สำเร็จ มันจะเปลี่ยนเป็นลมปราณเฉพาะตัวของเจ้า มีเจ้าเพียงคนเดียวที่ใช้ได้ และสามารถเลือกเรียนวิชาลมปราณต่างๆ ที่เป็นพื้นฐานได้เลย นี่คือรางวัลที่มาถึงที่นี่ได้โดยไม่เลือกสายพลัง”

“แล้วนี่คือตำราเวทมนตร์ เจ้าจะได้รับเวทมนตร์พื้นฐานที่คนทั่วไปสามารถใช้ได้ทั้งหมดไป เช่น ศรเวทมนตร์และโล่เวทมนตร์ และสามารถเลือกสกลสายเวทมนตร์ในนี้ไปได้เลยหนึ่งชุด นี่คือรางวัลที่มาถึงที่นี่ได้โดย

ไม่เลือกสายพลังเช่นกัน” ชายชราส่งตำราเล่มสีฟ้าให้

“และสุดท้าย นี่คือรายชื่อพลังจิตรูปแบบต่างๆ ที่มีอยู่ในโลก บางรูปแบบจะมีเงื่อนไขการรับอยู่แค่ที่นี้ที่เดียว ไม่สามารถรับจากที่อื่นได้ และเลือกเรียนสภิลพลังจิตต่างๆ ได้ คือรางวัลที่มาถึงที่นี่ได้โดยไม่เลือกสายพลังเช่นกัน” ชายชราส่งหนังสือปกสีเทาให้

บลูรับมาแล้วถามต่อ “ถ้าผมอยากฝึกจะทำยังไงอะ แบบว่าลองวิชาอะไรแบบนี้”

บลูถามเพราะเขาไม่ใช่พวกที่เน้นการฝึกแบบชกลม แต่เขานั่นฝึกจริง! ชายชราชี้ไปภายในบ้านของตัวเอง แล้วบอกว่า

“เจ้าเดินเข้าไปในบ้านของข้า บนโต๊ะจะมีหนังสืออยู่เล่มหนึ่ง ในนั้นมีรายชื่อสัตว์อสูรอยู่ เจ้าเอามือไปทาบไว้ แล้วเดินออกมาข้างนอก จะมีสัตว์อสูรถูกส่งออกมา แต่บอกไว้ก่อนว่าถึงเจ้าจะสังหารมันได้ แต่ก็จะไม่ได้รับค่าประสบการณ์ เงิน หรือไอเทมหรอกนะ และถ้าพลังชีวิตของเจ้าลดเหลือ 1 สัตว์อสูรที่ออกมาจะสลายไป เพราะในมิตินี้ไม่ว่าจะทำยังไงก็ตามพลังชีวิตเจ้าก็จะเหลือ 1 เสมอ และสุดท้ายเจ้าอยากได้อะไรในมิตินี้ก็เอาไปได้ตามสบายเลย ถ้าหิวก็ไปเปิดตู้เย็นในบ้านมีวัตถุดิบสำหรับทำอาหารอยู่ วัตถุดิบพวกนั้นสามารถดึงออกมาได้ไม่จำกัด และถ้าเบื่อๆ ก็ไปหาหนังสืออ่านในบ้านเอา ข้าจะกลับมาอีกครั้งเมื่อเจ้าออกจากที่นี่ไปแล้ว เพราะนั่นตามสบาย”

ชายชราพูดจบก็กลายเป็นแสงหายวับไป

บลูยืนยอข้อมูลลึกลับก็เปิดหนังสือทั้งสามเล่มเพื่ออ่าน เวลาผ่านไปเกือบ 6 ชั่วโมง บลูจึงปิดหนังสือทั้งสามเล่มลงเพราะอ่านจบและทำความเข้าใจได้หมดแล้ว ท้องก็ร้องขึ้นมา

“อืม...ตาแก่นั่นบอกว่า ให้ไปหาอะไรกินในบ้าน ไปอ่านหนังสือในนั้นดีกว่า เผื่อจะมีอะไรดีๆ บ้าง”

บลูเดินเข้าไปด้านในก็พบชั้นวางหนังสืออยู่ 4 - 5 ชั้น ตู้เย็น 1 ตู้ มีห้องครัว ห้องนอน มีโต๊ะตั้งอยู่กลางบ้าน และมีหนังสือวางอยู่บนโต๊ะหนึ่งเล่ม เขาเปิดหนังสือดูก็พบรายชื่อสัตว์อสูรต่างๆ แต่ตอนนี้ยังไม่มีความรู้ จึง

ไปหยิบวัตถุดิบมาทำอาหารกิน

เวลาผ่านไปอย่างรวดเร็ว บลูนั่งอ่านหนังสือเกือบร้อยเล่มที่อยู่ในบ้าน ชายชรา ใช้ชีวิตอย่างสุขสบาย กิน นอน อ่านหนังสือ จนผ่านเงื่อนไขพิเศษ อ่านหนังสือต่อเนื่องร้อยเล่มโดยไม่ทำอย่างอื่น ได้รับชองบันทึการอ่านบน หน้าต่างระบบ ซึ่งชองนี้จะสามารถเรียกข้อมูลของหนังสือที่เคยอ่านไปแล้ว มาอ่านซ้ำอีกครั้งได้ แม้จะไม่มีหนังสืออยู่กับตัว

บลูนั่งอ่านหนังสือจนลืมเวลา แล้วเสียงระบบก็ดังขึ้น

ผู้เล่น เวสบลู ออนไลน์ครบ 15 วัน กรุณาออฟไลน์ออกจากเกม

“อ้าว นี่อ่านหนังสือมาจนครบเวลาออนไลน์เลยหรอเนี่ย ไว้เดี๋ยว เข้ามาต่อเลยดีกว่า”

บลูเอาหนังสือไปเก็บที่ชั้นอย่างทะนุถนอมแล้วออฟไลน์ออกไป

บลูออฟไลน์ออกมาเป็นเวลาห้าทุ่มกว่า เขาเดินไปเข้าห้องน้ำ และหยิบน้ำดื่ม แล้วเดินกลับมาออนไลน์ต่อทันที

บลูปรากฏตัวในมิติอีกครั้ง แล้วเริ่มฝึกวิชาทันที เพราะอ่านหนังสือ ในบ้านหมดแล้ว มีทั้งสูตรการสร้างไอเท็มระดับ A และไอเท็มต่างๆ ควบคู่ ทั่วไป และเรื่องที่บลูติดใจที่สุด คือตำนานเทพที่ถูกผนึก ซึ่งกะจะลองค้นคว้า อีกทีเมื่อฝึกวิชาเสร็จ

บลูนั่งอยู่บนพื้นหญ้าหน้าต่างสถานะของเขาตอนนี้ พลังพิเศษถูก กระจายเป็นพลังสามรูปแบบคือ พลังปราณ พลังเวทมนตร์ และพลังจิต โดยเขาคิดที่จะเริ่มฝึกปราณเป็นอย่างแรก ตามด้วยเวทมนตร์ และพลังจิต

“ลมปราณที่ดีควรจะใช้ได้ทุกอย่าง เพราะฉะนั้นรูปแบบที่ต้องการคือ รับมือได้ทุกสถานการณ์”

บลูเพิ่มพ้าแล้วลดตาลงจินตนาการรูปแบบพลังที่ต้องการ โดย หารู้ไม่ว่าเขากำลังใช้ลมปราณผิดวิธี

ลมปราณนั้นเป็นสายที่สลับง่ายๆ ว่า เรียบง่ายและทรงพลัง เพราะ ฉะนั้นลมปราณจะไม่เน้นหวิวหว่า แต่เน้นการชัดแบบตรงๆ โจมตีก็โจมตีแบบ

ตรงๆ ป้องกันก็ป้องกันแบบตรงๆ ไม่เหมือนเวทมนตร์ที่เน้นหรือหาพลิกแพลง เป็นเหตุให้ลมนปราณนั้นไม่เป็นที่นิยม คนที่เล่นสายลมนปราณในเกมจึงมีน้อยมาก

พลังปราณในร่างกายของบลูไหลไปทั่วร่างกาย ไม่นานเสียงระบบก็ดังขึ้น

ผู้เล่น เวสบลู สร้างลมนปราณเฉพาะตัวสำเร็จ แต่เนื่องจากรายละเอียดของลมนปราณนั้นสูงเกินที่จะสามารถมอบให้ได้ จึงต้องตั้งข้อจำกัดลงไป เพื่อให้สามารถรับสกิลได้ ผู้เล่นจะยอมรับหรือไม่

บลูนิ่งไปชั่วครู่ แล้วจึงตอบออกมา “ยอมรับ”

ผู้เล่น เวสบลู สร้างสกิลสำเร็จ กรุณาดังข้อ

“ลมนปราณห้วงจักรวาล”

ผู้เล่น เวสบลู ได้รับสกิล ลมนปราณห้วงจักรวาล ระดับ 1

ลมนปราณ ห้วงจักรวาล	ลมนปราณ	ระดับ 1	ดีเลย์ ไม่ปรากฏ
ลมนปราณมีรูปแบบการใช้งานอยู่ทั้งหมด 9 รูปแบบ - ดูดกลืนพลังพิเศษรูปแบบต่างๆ ที่มุ่งเข้ามาโจมตีได้ โดยสามารถดูดกลืนได้มากที่สุดแค่ 2 การโจมตีเท่านั้น - เปลี่ยนแปลงธาตุของพลังที่ถูกดูดกลืนเข้ามาให้กลายเป็นธาตุอื่นได้ตามต้องการ - ปลดปล่อยพลังที่ดูดกลืนออกไปได้ - สลายพลังที่พุ่งเข้ามาโจมตีตัวเองได้ตามต้องการ สามารถทำได้แค่การโจมตีเดียวเท่านั้น - สะท้อนการโจมตีที่พุ่งเข้าใส่ได้ โดยสามารถสะท้อนได้มากที่สุด 1 การโจมตี - สร้างอาวุธขึ้นมาจากพลังในร่างกายทุกรูปแบบได้ตามต้องการ ยิ่งใช้พลังสูงเท่าไร อาวุธยิ่งมีระดับสูง - กระจ่ายค่าเสียหายทั้งหมดของการโจมตี 1 ครั้งไปยังเป้าหมายอื่นๆ เป็นกลุ่มได้โดยค่าเสียหายจะถูกเฉลี่ยเท่าๆ กัน			

- ย้อนรอยไปหาต้นตอของพลังได้
- เปลี่ยนแปลงลมปราณในร่างให้เป็นธาตุใดๆ ก็ได้ หรือจะทำให้ไร้ธาตุก็ได้
- **เนื่องจากเป็นลมปราณที่มีรายละเอียดของลมปราณสูงมากเกินไป จึงจำเป็นต้องเพิ่มเงื่อนไขจำกัดเอาไว้
- ไม่สามารถรับสกลิสาวยลมปราณเสริมค่าสถานะได้ทุกชนิดราบที่สกลินี้ยังอยู่

เงื่อนไขจำกัดของลมปราณนี้นั้นนับว่าตัดอนาคตของสายลมปราณกันเลยทีเดียว เนื่องจากสกลิของสายลมปราณส่วนใหญ่จะเป็นสายเสริมค่าสถานะ ทำให้พวกสายลมปราณมีค่าสถานะที่สูงมาก ซึ่งจุดเด่นของลมปราณนั้นก็คือสกลิพวกนี้ ทำให้ตอนนี้บลูหมดสิทธิ์ในการเป็นสุดยอดของสายลมปราณไปโดยปริยาย ซึ่งเจ้าตัวนั้นไม่รู้เรื่องนี้เลยไม่คิดมากเท่าไรนัก

บลูพ่นลมหายใจและพูดขึ้น “ฟู! สำเร็จไปหนึ่ง ต่อไปอีกเวทมนตร์”

บลูเปิดหนังสือ แล้วคัดเลือกสกลิเวทมนตร์ชุดที่ต้องการ ชื่อว่า *เวทมนตร์ทำลายกฎ*

โดยสกลิเวทมนตร์ชุดนี้จะประกอบด้วยสกลิ 3 สกลิก็คือ *ทวิคูณ* *เทพพิทักษ์อมตะ* และ *คลายผนึก*

ทวิคูณ	เวทมนตร์	ไม่ปรากฏ	ดีเลย์ 1 วัน
เมื่อใช้สกลินี้ จะสามารถใช้งานสกลิที่ใช้ไปก่อนหน้านี้ซ้ำได้โดยไม่สนใจดีเลย์หรือการใช้งาน			

เทพพิทักษ์อมตะ	เวทมนตร์	ระดับ 1	ดีเลย์ 12 ชั่วโมง
สลายพลังโจมตีทุกชนิดที่โจมตีเข้าสู่ทุกรูปแบบในระยะเวลา 5 วินาทีหลังจากเรียกใช้งาน สามารถยกเลิกและเรียกใช้งานอีกครั้งได้ โดยเวลารวมจะต้องไม่เกิน 5 วินาที - ระยะเวลาจะเพิ่มขึ้นตามลำดับขั้น ขั้นละ 5 วินาที ขั้นสูงสุดคือ ขั้น 2 ระดับ 100			

คลายผนึก	เวทมนตร์	ระดับ 1	ดีเลย์ 30 วินาที
สามารถคลายผนึกทุกชนิดได้อย่างไร้เงื่อนไข - สามารถใช้แทนสกิลคลายผนึกได้ - เมื่อเลื่อนระดับไปถึง ขั้น 10 ระดับ 100 จะได้รับสกิลปิดผนึก			

เมื่ออ่านรายละเอียดจนหมดแล้ว บลูก็ไม่รอช้ากดรับสกิลพวกนี้ในทันที

ผู้เล่น เวสบลู ได้รับ ชุดสกิลเวทมนตร์ทำลายกฎ

ได้รับสกิล ทวิคูณ

สกิล เทพพิทักษ์อมตะ ระดับ 1

สกิล คลายผนึก ระดับ 1

“เรียบร้อย อันนี้เตรียมไว้ใช้ในอนาคตเรียบร้อย ต่อไปก็พลังจิต”

บลูหยิบหนังสือของพลังจิตขึ้นมา แล้วเปิดไปหน้าที่ต้องการ มีรายชื่อพลังจิตรูปแบบหนึ่งอยู่ ไม่บอกรายละเอียดอะไรเอาไว้เลยต่างจากพลังจิตอื่นๆ แต่สำหรับคนชอบเสี่ยงแบบเขานั้นตัดสินใจเลือกอันนี้โดยไม่ลังเล

“อันนี้แหละ จิตแห่งมิติ ถึงจะไม่มีรายละเอียดบอก แต่แค่ชื่อก็แหล่มสุดๆ”

บลูทำการยืนยันแล้วเสียงระบบก็ดังขึ้น

ผู้เล่น เวสบลู ได้รับพลังจิต จิตแห่งมิติ ระดับ 1

บลูรีบอ่านรายละเอียดของสกิลทันที และเมื่ออ่านจบก็ยิ้มไม่หุบ เพราะผลที่ได้นั้นเกิดคาดไปมาก

จิตแห่งมิติ	พลังจิต	ระดับ 1	ดีเลย์ ไม่ปรากฏ
สามารถเปิดช่องมิติไปยังจุดที่ต้องการได้หากรู้จุดหมายว่าอยู่ตรงส่วนไหนของโลก ความเร็วในการเปิดและจำนวนในการเปิดมิติขึ้นอยู่กับระดับและความเชี่ยวชาญ			

บลูทดลองใช้สกิลพลังจิตเป็นอย่างแรก โดยวิธีใช้คือการคิด สักพักเบื่องหน้าก็เกิดหลุมดำขึ้นมา เขายื่นมือเข้าไปภายในหลุมนั้น มือของเขาก็หายไปแต่พอชักออกมาก็ยังอยู่ครบ

บลูตั้งชื่อหลุมดำนี้ว่า หลุมมิติ และสร้างชั้นอีกทีในจุดที่ห่างออกไปเล็กน้อย สักพักก็มีหลุมมิติปรากฏออกมา เขาลองยื่นมือเข้าไปอีกครั้ง มือของเขาก็ตกหายไปก็ไถลออกมาจากหลุมมิตินั้น และเมื่อชักมือกลับมาออกมา มือที่อยู่ห่างออกไปก็ถอยเข้าไปในมิติจึงหวั่นเดียวกับที่แขนของบลูถูกชักออกมา ซึ่งทำให้เขาคิดว่ามันน้อยยิ่งใหญ่มากกับพลังที่ได้

“เอ แบบนี้ถ้าใช้กับการโจมตีได้ไหมล่ะเนี่ย” พุดกับตัวเองเบาๆ แล้วก็เรียกดาบเทพสายฟ้าออกมาพร้อมกับใช้สกิลคลิ่นสายฟ้า จากนั้นจึงขยายขนาดของหลุมมิติขึ้น แล้วปล่อยคลิ่นสายฟ้าใส่หลุมมิติ

เปรี้ยะ! คลิ่นสายฟ้าพุ่งเข้าไปในหลุมมิติแล้ว ไปโผล่ที่หลุมมิติอีกจุดหนึ่ง

“ใช้ได้จริงๆ ด้วย แบบนี้ฝึกสกิลนี้ให้แรงที่สุดเลย ส่วนลมปราณก็ไปพร้อมๆ กัน จันทอนอื่นก็ไปเอาหนังสือเรียกสัตว์อสูรที่ตาแก่นันพุดถึงก่อน”

บลูพิมพ์่าอยู่คนเดียว แล้วก็ทดลองใช้พลังจิตแห่งมิติเปิดหลุมมิติขึ้น และยื่นมือเข้าไป ภายในบ้านมีหลุมมิติเกิดขึ้นตรงหน้าหนังสือ มือของบลู

ก็ว่าหนังสือเรียกสัตว์หรือสูรออกมาจากหลุมมิดินนั้น

“เอาเป็นตัวแรกเลยแล้วกัน” บลูเปิดไปที่หน้าแรก มังกรเพลิงน้ำแข็ง
สองหัว

เบื้องหน้ามีละอองมารวมกันกลายเป็นมังกรใหญ่เกือบ 5 เมตร มีสอง
หัว หัวหนึ่งพ่นไฟ อีกหัวพ่นละอองน้ำแข็ง มีกรงเล็บแหลมคมดูน่าเกรงขาม
อย่างยิ่ง

“ไม่มีระดับประกาศเหวอ ช่างมันเถอะ...มาเลย!”

บลูพูดยังไม่ทันขาดคำ หัวทั้งสองก็มองมาที่บลู เปลวไฟและไอเย็น
ถูกปล่อยออกมา

“เย็นไว้โยม ไม่ต้องรีบร้อน” ด้วยความมั่นใจในพลังใหม่ของตน บลู
แบมือทั้งสองข้างรับการโจมตีด้วยลมปราณห้วงจักรวาล

วูบ! เปลวไฟและไอเย็นถูกดูดเข้าไปในมือของบลูด้วยความสามารถ
ของลมปราณห้วงจักรวาล ไม่สมควรเรียกว่า ลมปราณครอบจักรวาล มากกว่า
เพราะความสามารถมันครอบจักรวาลเลย

“เอาคืนไปเลยนะครับพี่น้อง” บลูชูมือสองข้างไปที่มังกร และใช้ความ
สามารถอีกอย่างของลมปราณ ปล่อยเปลวไฟและไอเย็นกลับไปสู่มังกร

492,190

คำเสียหายมหาศาลดังขึ้นมา บลูคิดในใจ ‘เฮ้ย! มันระดับเท่าไรวะ
เนี่ย แค่อิมติธรรมด้ายังตั้งสี่แสนกว่า โดนดอกเดียวไม่ดับเลยเหวอะ’

มังกรคำรามอีกครั้งแล้วอ้าปาก พ่นน้ำแข็งและเปลวไฟออกมาอีกครั้ง
เพียงแต่ครั้งนี้มันพ่นออกมาสองครั้งซ้อน ทำให้พลังสี่สายพุ่งเข้ามาหาบลู

“หุมๆ” บลูรับด้วยการดูดกลืนพลังอีกครั้ง แต่ก็ต้องตาเหลือกเพราะ
มันมีอีกลูกซ้อนมา

“ฉิบหายแล้ว เทพพิทักษ์อมตะ!”

บลูร้องลั่นและเรียกใช้สกิล เพราะพลังของตนนั้นไม่สามารถดูดกลืน
การโจมตีพร้อมกันได้

แสงสีขาวกระจายออกมารอบๆ ร่างของบลู เมื่อเปลวไฟและน้ำแข็ง

ล้มผัสพลังแสงสีขาวก็สลายไป เวลาผ่านไป 5 วินาที แสงสีขาวก็หายไป มังกรพ่นลมน้ำแข็งออกมาจากหัวหนึ่ง ส่วนอีกหัวเป็นลูกไฟ

บลูรีบตั้งสติให้มันคงเพราะตอนนี้เขาไม่สามารถดูดพลังมาเก็บไว้เพิ่มได้ จึงต้องใช้ความสามารถอื่นแทน

“จริงด้วย ใช้สลายไม่ก็สะท้อนแล้วกัน”

บลูใช้ความสามารถสลายไว้ที่เท้า แล้วออกแรงเตะใส่ลูกไฟทำให้มันสลายไป หันไปที่น้ำแข็งแล้วเปลี่ยนเป็นสะท้อน เตะ ลมน้ำแข็งกลับไปหา มังกรแต่มันก็ปล่อยลูกไฟออกมาละลายลมน้ำแข็งไปได้

“หึๆ ไฟแพ้ น้ำ ส่วนน้ำแข็งแพ้ไฟ” จันพลังที่อยู่ในร่างตอนนี้ก็เปลี่ยนน้ำแข็งให้เป็นน้ำ” บลูใช้ความสามารถ เปลี่ยนพลังน้ำแข็งในร่างให้กลายเป็นธาตุน้ำ แล้วปล่อยพลังทั้งสองคืนไปที่หัวแต่ละหัว ที่แพ้ธาตุนั้นๆ

1,250,674 (Critical)

“ก๊ากซซ” มังกรคำราม มันรู้ว่าโจมตีด้วยพลังแบบนั้นไม่สามารถทำอะไรบลูได้จึงเปลี่ยนมาโจมตีด้วยกรงเล็บแทน

บลูตาโตเพราะลมปรวนห้วงจักรวาลพวกนี้ใช้กับการโจมตีแบบประชิดตัวไม่ได้ จึงเปลี่ยนลมปรวนในร่างให้เป็นธาตุลมแล้วเคลื่อนไหวหลบหลีกอย่างรวดเร็ว เสียงระบกกิ่งขึ้น

ผู้เล่น เวสบลู บรรลุเงื่อนไข ได้รับสกิล วิชาตัวเบา ชั้น 1 ระดับ 1

บลูค่อยๆ เปิดหลุมมิติด้านหลังของมังกร สักพักหลุมมิติขนาดใหญ่ก็เสร็จสมบูรณ์ เขาเคลื่อนไหวหลบไปเรื่อยๆ และค่อยๆ สร้างหลุมมิติขนาดใหญ่ตรงหน้า กรงเล็บของมังกรจึงแทงเข้าใส่หลุมมิติแทน ทำให้การโจมตีไปโผล่ที่หลุมมิติด้านหลังของมัน

258,389

มังกรร้องออกมา บลูยิ้มเข้ากับสภาพของมัน มังกรดูเหมือนจะแค้นบลูมาก มันอ้าปากทั้งสองข้างพร้อมกัน รวมพลังทั้งหมดไว้ที่ปากทั้งสองกะว่าไม่ให้บลูรับการโจมตีได้ นี่เป็นการโจมตีที่ร้ายกาจที่สุดของมันแล้ว แต่มันก็รู้ดีกว่าถ้าโจมตีปกติเจ้ามนุษย์ตรงหน้าจะต้องรับการโจมตีของมันได้ เพราะ

นั่นจะต้องมีการโจมตีอื่นนำร่องไปก่อน กรงเล็บทั้งสองข้างเปล่งแสงสีแดง และสีฟ้า มันสะบัดกรงเล็บเพลิงกับน้ำแข็งเข้าใส่บลู และตามด้วยลำแสงสองสีที่ผสมกันอย่างลงตัว

บลูมองภาพนั้นอย่างลึนระทึกว่า ตัวเองจะสามารถเปลี่ยนความสามารถทันหรือไม่

‘สองอย่างแรก ใช้สลายกับสะท้อน แล้วตามด้วยดูดกลืน จะไหวไหมเนี่ย’ คิดแล้วก็เหวี่ยงตัก เพราะถึงใช้สองอย่างพร้อมกันได้ แต่ถ้าเปลี่ยนเป็นอย่างที่สามนั้นทำได้ยากมาก

บลูใช้พลังสลายไว้มือขวา สะท้อนไว้มือซ้าย แล้วตอยเข้าใส่กรงเล็บเพลิงกับน้ำแข็งทั้งสองด้าน ด้านน้ำแข็งสลายไป ส่วนเพลิงถูกส่งไปหาลำแสงด้านหลัง แต่เพลิงนั้นก็ถูกลำแสงทำลายไปและพุ่งตรงมาหาเขาที่กำลังจะเปลี่ยนเป็นพลังดูดกลืน แต่เนื่องจากการทดลองใช้ครั้งแรก พลังจึงไม่เป็นไปตามที่คิดอย่างที่เราจะเป็น ทำให้บลูรับการโจมตีของลำแสงเข้าไปเต็มๆ

ตูม! เสียงระเบิดดังสนั่น มังกรสลายไปทันทีเมื่อพลังชีวิตบลูเหลือแค่ 1 คว้นจากแรงระเบิดค่อยๆ จางลง เผยให้เห็นร่างของชายหนุ่มหน้าตาดีที่ตอนนี้สภาพไม่เหลือดีเลือดท่วมตัวนอนอยู่ก้นหลุม

“สาหัสเลย...ขยับไม่ได้ด้วย กว่าบาดแผลจะหายก็ต้องรออีกสามชั่วโมง ชวยโคตรเลย...”

บลูถอนหายใจเฮือกใหญ่ ทำให้ร่างกายเจ็บปวดอย่างมาก เจ้าตัวเลยนอนอยู่นิ่งๆ เพื่อรอให้บาดแผลหาย หาว่าบาดแผลสาหัสแบบนี้ถ้าไม่มีพวกอาชีพสายรักษามารักษาให้ กว่าจะหายก็ปาไป 12 ชั่วโมง

“สกิล ลมปราณห้วงจักรวาล เลื่อนระดับเป็น 32”

“สกิล จิตแห่งมิติ เลื่อนระดับเป็น 15”

“สกิล เทพพิทักษ์อมตะ เลื่อนระดับเป็น 3”

“สกิล วิชาตว์เบา เลื่อนระดับเป็น 4”

“สกิลเลื่อนระดับบานเลย รอบหน้าต้องใช้อาวุธบ้างแล้ว ฮ่าๆ จ้าก! เจ็บ!”

หลังจากรออยู่สามชั่วโมง ก็ไม่มีทีท่าว่าบาดแผลจะหายดี เขาจึงรู้ว่าบาดแผลสาหัสคงต้องใช้เวลากว่าที่จะหายแน่นอน

เวลาผ่านไป 10 ชั่วโมง

บาดแผลภายนอกของบลูหายแล้ว ส่วนภายในร่างกายนั้นค่อยๆหายอย่างช้าๆ แต่ตอนนี้ก็ยังลุกไม่ขึ้นอยู่ดี

“หิวข้าวโหย!”

บลูโวยวายลั่นเพราะทนหิวมาหลายชั่วโมงแล้ว และด้วยความหิวทำให้เขาค่อยๆ ฝืนลุกขึ้นมา แม้จะเจ็บระบมไปทั้งตัวแต่ก็ฝืนลุกขึ้นจนได้ เขาค่อยๆ เดินเข้าบ้านไปอย่างยากลำบาก แต่เมื่อเดินเข้าไปก็ต้องล้มตึงลงกับพื้นเพราะฝืนร่างกายมากเกินไป

ใบหน้าของบลูคว่ำลงกับพื้นไม่ทำให้เขาสัมผัสได้ถึงอะไรบางอย่าง พัดขึ้นมาจากช่องระหว่างไม้

‘ลม! ทำไมถึงมีลมพัดมาจากใต้พื้นล่ะ เดียวนะ ถ้ามีลมแสดงว่าข้างล่างก็ต้องมีที่ว่างอยู่แน่ ไว้หายดีก่อนค่อยลงไปดูแล้วกัน’

บลูนอนนอนอยู่กับพื้น จนเวลาผ่านไป 1 ชั่วโมงร่างกายก็พอจะลุกไหวแล้ว จึงลุกไปทำอาหารเป็นอย่างแรก และกินอย่างมูมมาม เพราะความหิวโดยไม่สนใจมาดคุณชายที่ใช้กินอาหารเป็นประจำ

บลูเดินมาหยุดตรงที่สัมผัสได้ถึงลมที่พัดขึ้นมาจากใต้ดิน แล้วออกแรงจัดแผนไม้จนเปิดออก เผยให้เห็นทางลงไปชั้นใต้ดิน เขาจึงเดินลงบันไดไปเรื่อยๆ จนในที่สุดก็มาถึงชั้นใต้ดินแล้วเรียกดาบเทพสายฟ้าออกมา บลูเอาดาบไปแตะที่คอปไฟก็เกิดประกายไฟทำให้เปลวไฟลุกพริบขึ้นและลามไปตามรางน้ำมันที่อยู่ติดกับคอปไฟ

แสงสว่างเผยให้เห็นห้องขนาดใหญ่มีอาวุธอยู่หลายร้อยชิ้น ตรงสุดห้องมีวงเวทอยู่ บลูเดินไปหยิบอาวุธชิ้นหนึ่งมาดูแล้วก็ต้องอ้าปากค้าง

“สุดยอด ของระดับ A ลองปลดผนึกดูโลด”

บลูใช้สกลคล้ายผนึกกระบี่ที่หยิบขึ้นมา อาวุธก็เปลี่ยนรูปแบบไป แต่

พอตรวจสอบลแล้วก็ต้องทำปากเบ้าออกมา เพราะพลังใจที่นั่นมีแค่ 9,500 แกรมไม่มีความสามารถพิเศษอะไรเลยสักนิดเดียว

“ไม่มีความสามารถหรือสกิลแถมเลย มีดีแค่พลังใจตัวเองเหาะเหิงวะ”

ถึงปากจะพูดแบบนั้นแต่ก็ยังคงเก็บกระบี่ไปอยู่ดีและยังเดินไปเก็บอาวุธที่วางอยู่ซึ่งมีหลายรูปแบบ เป็นของระดับ A หรือระดับ S ทั้งสิ้น ทำให้เขารู้สึกแปลกใจเป็นอย่างมาก และสงสัยสงสัยส่วนตัวบอกว่า วงเวทนั้นมีของสุดยอดอันตรายอยู่แน่ๆ เพราะมันรอให้แน่นกว่านี้ค่อยมายุ่งกับมันดีกว่า

เมื่อคิดได้ดังนั้นเขาจึงเดินเก็บของไปเรื่อยๆ ก็พบตำราสกิลอยู่ด้วย ชื่อว่าตำราสกิล *ลมปราณอมตะ* ตำราสกิล *จิตทะลวงศูนย์* บลูไม่รอช้าเปิดตำราสกิลทั้งสองเพื่อเรียนสกิลในทันที

ผู้เล่น *เวสบลู* ได้รับสกิล *ลมปราณอมตะ* ระดับ 1

ผู้เล่น *เวสบลู* ได้รับสกิล *จิตทะลวงศูนย์* ระดับ 1

เมื่อเสียงระบบจบลง เขาก็รีบเปิดหน้าต่างสกิลออกมาดูสกิลใหม่ของตัวเองในทันที

ลมปราณอมตะ	ลมปราณ	ระดับ 1	ดีเลย์ ไม่ปรากฏ
- กระจายลมปราณไปทั่วร่างกาย เพื่อรักษาบาดแผลที่เกิดขึ้นกับตัวเองได้ ความรวดเร็วในการรักษาขึ้นอยู่กับระดับ - ใช้กดอาการเหนื่อยล้าเพื่อไม่ให้ร่างกายเกิดอาการเหนื่อยล้าได้ แต่หลังจากยกเลิจะต้องรับความเหนื่อยที่กดเอาไว้ในทันที			

จิตทะลวงศูนย์	พลังจิต	ระดับ 1	ดีเลย์ 1 นาที
รวมพลังจิตเอาไว้ที่จุดใดจุดหนึ่งในร่างกายและระเบิดออกเพื่อขยายช่องทางเดินพลังภายในร่างกายให้กว้างขึ้น ทำให้ร่างกายสามารถเดินพลังได้เร็วขึ้น ทำให้ฝึกพลังได้อย่างรวดเร็วและมีพลังมากกว่าปกติ การใช้งานจะขึ้นอยู่กับระดับสเกล และหลังจากการใช้งานร่างกายจะมีอาการบาดเจ็บ			

เมื่ออ่านรายละเอียดของสเกลจบ ใบหน้าของเขาก็ปรากฏรอยยิ้มขึ้นมา
 “ไปนอนดีกว่า เดี่ยวพรุ่งนี้ตื่นไปฝึกแต่เช้า เดี่ยวฝึกแล้วจะมาเล่นด้วยนะ”
 บลูมองไปที่วงเวทเป็นครั้งสุดท้าย แล้วเดินขึ้นบ้านไปนอน